

7/2024

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

advent

Téma: Křest bez vstupu do církve?

str. 6

Komunikuješ autenticky?
str. 4

Omlouvám se, jsem ateista
str. 22

Konferenční sobota – 8. června 2024

ZAMYŠLENÍ

4 | **Komunikuješ autenticky?**

Daniel Márföldi

TÉMA

6 | **Křest bez vstupu do církve?**

Oldřich Svoboda

MLÁDEŽ

20 | **Mission Camp 2024**

Eliška Sovišová

SMYSLUPLNÁ CÍRKEV

22 | **Omlouvám se, jsem ateista**

Jan Havelka

ADRA ČESKÁ REPUBLIKA

26 | **Tři roky po tornádě**

Martina Špinková

ASI-CS

30 | **ASI-CS slaví 20 let**

Marek Petráček

Z NAŠICH SBORŮ

34 | **Ako som v Příbrami rozdával zmrzlinu**

Mikuláš Pavlík

Advent, číslo 7/2024, vychází v srpnu 2024. Časopis vychází 10× ročně, ISSN 1210-3365, registrační číslo MK ČR 6982.

Vydává – Církev adventistů sedmého dne, Londýnská 623/30, 120 00 Praha 2
www.casd.cz

Šéfredaktor – Vítězslav Chán,
chan@adventorion.cz

Jazyková redakce – Eva Bělíčková

Redakční rada – David Čančík, Jan Matoušek, Lukáš Jureček, Jan Kubík, Jan Libotovský, Daniel Márföldi

Technická redakce – JUPOS, s. r. o., Ostrava

Tisk – tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Objednávky

ČR: +420 603 553 628, expedice@adventorion.cz

SR: +421 918 493 713, 905 589 935
adventorion@adventorion.sk

Adresa ke stažení:
www.adventorion.cz/ke-stazeni

Příspěvky zasílejte na:
redakce@adventorion.cz

Foto na obálce: www.pexels.com

Foto: 2 – Jiří Sochor, 22, 41, 43 – www.pexels.com;
10, 41 (Martin Geisler) – wikipedia.org;
44–48 Pavel Novotný

Asi se už každý z nás dostal v životě do situace, kdy se naše pocity a představy lišily od skutečnosti. Jednoduše byly věci někdy jinak, než jsme si mysleli. Alespoň v mém případě jsou nejlepším „důkazem“ fotografie, které často mé selektivní a nepřesné vzpomínky upřesní a připomenou, jak se věci skutečně staly.

Také v oblasti života víry se může někdy stát, že naše názory a představy, naše „skálopevné“ vlastní přesvědčení se od pravdy nebo skutečnosti velmi liší. Proto je dobře, když dovolím Bibli, aby mé myšlenky, představy a názory korigovala a formovala. Mohu to myslet dobře, mohu si něco upřímně myslet, ale přitom být upřímně „vedle“. A to by byla škoda.

Možná že právě proto hned první ze Základních věroučných výroků naší církve popisuje, že Bible „je měřítkem charakteru, zkušebním kamenem zkušeností, autoritativním základem učení a spolehlivým záznamem Božích činů v dějinách“. Pokud jde o naše názory v oblasti víry a duchovního života, máme „měřítko“, které nám řekne, zdali tomu tak opravdu je, nebo se naše dobře míněné představy od skutečnosti liší. A je to tak dobře, protože v běžném životě se můžeme mýlit a často se nic nestane, ale v duchovní oblasti bychom neměli být odkázaní pouze na své pocity a dojmy. Jde přece o náš budoucí život, tedy o mnohem víc.

Tématem, u kterého můžeme narazit na podobný problém je otázka křtu a členství v církvi. Proto jsme do časopisu zařadili i studii, která může v našem posunu „od pocitů a představ ke skutečnosti“ pomoci. Rádi bychom představili biblické stanovisko a nechali na vás, čtenářích, abyste zaujali k celé věci svůj vlastní postoj. Ostatně to je vlastně cíl všech témat našeho časopisu – pomoci se zorientovat v nesnadných tématech na základě biblického poznání, jak mu coby adventisté rozumíme. Snad se nám to bude dařit i nadále.

— Vítězslav Chán, šéfredaktor

Komunikuješ autenticky?

Daniel Márfoldi, tajomník Slovenského združenia CASD

Definovať presne to, ako by správna komunikácia medzi kresťanmi, ktorí si hovoria učeníci Ježiša Krista, mala vyzerat', ako otvorená, čestná, interaktívna a ja neviem, aká ešte by mala byť, je presne to, do čoho sa teraz nechcem púšťať.

Komunikácia medzi človekom a človekom by mala byť predovšetkým výsledkom nie toho, čo sa naučíme, poprípade zahráme, ale výsledkom toho, kým sme. V tejto súvislosti vás pozývam uvažovať nad komunikáciou medzi Ježišom Kristom a jeho učeníkom Petrom pri rybolove po vzkriesení.

Ján 21,15–19: *Keď sa najedli, opýtal sa Ježiš Šimona Petra: „Šimon, syn Jána, miluješ ma väčšmi ako títo?“ Odpovedal mu: „Áno, Pane, ty vieš, že ťa mám rád.“ Ježiš mu povedal: „Pas moje baránky!“ Opýtal sa ho znova, po druhý raz: „Šimon, syn Jána, miluješ ma?“ A on odpovedal: „Áno, Pane, ty vieš,*

že ťa mám rád.“ Ježiš mu povedal: „Pas moje ovce!“ Spýtal sa ho aj tretí raz: „Šimon, syn Jána, máš ma rád?“ Peter sa zarmútil, že sa ho po tretí raz pýtal: „Máš ma rád?“, a odpovedal mu: „Pane, ty vieš všetko, ty dobre vieš, že ťa mám rád.“ Ježiš mu povedal: „Pas moje ovce! Amen, amen, hovorím ti: Kým si bol mladší, opásal si sa sám a chodil si, kde si chcel. Ale keď zostarneš, vystrieš ruky a iný ťa opáše a bude viesť, kam nechceš.“ To povedal, aby naznačil, akou smrťou oslávi Boha. Keď to povedal, vyzval ho: „Nasleduj ma!“

Známy príbeh. Šimon Peter, rybár z mesta Kafarnaum v Galilei. Tak ako pred tri a pol rokom, tak aj teraz. Ten, kto je iniciatívny, ten, kto robí prvý krok, je Ježiš. A takto to je vždy... Adam a Eva v rajskej záhrade zabľúdili a schovávajú sa. **Prvý krok k náprave robí Boh.** Jeho otázka: „Kde si?“ je rovnakého charakteru ako otázky, ktoré kladie Ježiš Petrovi.

Na to, aby sme ja i ty mohli komunikovať živým a otvoreným spôsobom s ľuďmi, potrebujem sa nechať vtiahnuť do komunikácie s Bohom. On je iniciatívny. Pristupuje ku každému z nás a oslovuje nás. Ja i ty sme zabľúdili. Tak ako Adam a Eva, tak ako Peter. Tvorca celého vesmíru ku mne aj

k tebe prehovára. Sme schopní počuť Jeho hlas? Sme schopní uprostred hluku každodenného života rozpoznať Jeho oslovenie?

Ježiš prichádza k Petrovi tak ako kedysi na začiatku. Nič nepredpokladá, dáva mu možnosť cítiť sa slobodne, nemanipuluje ním, a tak ho oslovuje ako Šimona, syna Jánovho. Zaujímavé je, že trikrát sa Ježiš pýta na prvý pohľad to isté, ale nie je to to isté.

Pred ukrižovaním sa Peter dušoval: „Aj keby sa všetci nad tebou pohoršili, ja sa nikdy nepohorším!“ (Mat 26,33). Preto sa Ježiš Petra **prvýkrát** pýta: „Šimon, syn Jána, miluješ ma väčšmi ako títo?“ Šimon, trváš stále na tom, že si lepší ako tí ostatní? Šimon, ako teraz vidíš seba po tom všetkom? A necít sa byť viazaný tým, že sme spolu už niečo prežili. Preto ťa oslovujem ako Šimon. Šimon, predpokladom živej komunikácie je vidieť samého seba takého, aký som, a byť opravdivý, nehrať sa na niečo, čím nie som. Peter iba skloní hlavu a vyznáva: „Pane, ty vieš, že ťa mám rád.“ Pane, ja sám seba nerozumiem, ja som sa v sebe už toľkokrát sklamal, ale Ty to vieš najlepšie. Nechcem sa spoliehať na to, čo a kto som ja, ale na to, kto si Ty. Pane, ja ani neviem vyprodukovať lásku *agapé* – milovať, a tak Ti odpovedám, že Ťa *filio* – mám rád, pokiaľ som ako tak v poriadku.

Ježiš sa pýta **druhýkrát**: „Šimon, syn Jána, miluješ ma?“ Šimon, už sa ťa nepýtam, či ma miluješ viac ako ostatní, pýtam sa ťa, či ma miluješ. Peter odpovedá: „Pane, ty vieš, že ťa mám rád.“ Pane, ja naozaj neviem. Na seba sa nemôžem spoľahnúť. Ty vieš, ako som Ťa zradil a zaprel. Ty si ma poznal viac ako ja sám seba. Ty, Pane, Ty si nad všetkým. Ty vieš lepšie ako ja sám, ako je to so mnou. Neodvažujem sa povedať, že Ťa

agapé – milujem –, a tak Ti druhýkrát odpovedám, že Ťa *filio* – mám rád –, keď mám všetkých pohromade.

A tak Ježiš prichádza k Petrovi **tretíkrát** s otázkou, ktorú prispôsobí Petrovej odpovedi: „Šimon, syn Jána, máš ma rád?“ Dobre teda, Šimon, som tu úplne pri teba, tam, kde si ty, a pýtam sa ťa, máš ma *filio* – rád? Peter je zarmútený a odpovedá: „Pane, ty vieš všetko, ty dobre vieš, že ťa mám rád.“ Pane, ja neviem nič, ale Ty vieš všetko. Ty si nad všetkým a Ty to vieš najlepšie. Spolieham sa na Teba úplne a vyznávam, že pokiaľ som pri zmysloch, tak Ťa *filio* – mám rád.

Milí kresťania, toto znamená živá komunikácia. Prestať sa spoliehať na seba, prestať odvodzovať všetko od samého seba a spoľahnúť sa na Ježiša. Pred Ním je zbytočné hrať nejakú hereckú rolu. **On všetko vie**, Jeho neprehodíme. On nás pozná lepšie, ako my poznáme samých seba. On k nám prichádza tam, kde sme, kde sa nachádzame. On vie o našej nespoľahlivosti a náladovosti.

Zmena, ktorú Pán ponúka tebe i mne, je v tom, že niečo s nami urobí. Vo vnútri. Výsledkom Jeho dotyku je, že vieme, kedy hovoriť a kedy mlčať. Nemusíme sa vo vzájomnej komunikácii hrať na niečo a neustále úzkostlivo sledovať ako, čo a kedy povedať, či nie. Pokiaľ správne zareagujem na Jeho iniciatívnu lásku, prestanem sa porovnávať či dokazovať niečo sebe i druhým. Výsledkom živej komunikácie medzi mnou a Ježišom je to, že dokážem živo komunikovať s každým, koho mi Pán pošle do cesty. To je všetko. **Nemusím sa snažiť o výkon, ten príde ako výsledok vzťahu.** Ako výsledok vzťahu s Ním, s Ježišom. Ako **výsledok toho, kým som** z Jeho milosti.

Křest bez vstupu do společenství?

Oldřich Svoboda, Adventistický teologický institut

Snad všichni, kteří se považují za následovníky Ježíše Krista, se shodnou na tom, že křest je zásadním životním momentem, který je jasným vyjádřením toho, že přijímáme to, co pro nás Ježíš udělal, a že s ním chceme spojit své životy. Vždyť i sám Ježíš řekl, že ten, „kdo uvěří a přijme křest, bude spasen; kdo však neuvěří, bude odsouzen“ (Mk 16,16). A své učedníky pověřil úkolem: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého“ (Mt 28,19).

Stále častěji ale v posledních letech zaznívají otázky, zda tento krok musí nutně znamenat i to, že se jím člověk připojí ke konkrétnímu společenství církve – tedy že se stane členem určité denominace a některého z jejích místních společenství. Tato otázka zřejmě souvisí s určitou individualizací v celé společnosti a všeobecnou nechutí k „organizovanému životu“ v jakékoliv oblasti, ale je to jistě otázka legitimní a důležitá.

Copak není vztah k Bohu primárně osobní záležitostí? A není také pravdou, že lze být formálně členem církve, a přitom být velmi vzdálen Bohu? Proto se nelze divit, že se mnozí ptají: „Je možné se svým křtem přihlásit ke Kristu jako svému Zachránci, aniž bych se připojil ke společenství nějaké konkrétní církve?“

Budeme-li ale odpověď na tyto otázky hledat v Bibli, musíme být opatrní a pozorní. Ať už se nám to líbí, nebo ne, k řadě věcí a otázek, které si dnes klademe, se Bible přímo nevyjadřuje, protože nebyly realitou, a tudíž ani problémem tehdejších věřících.

křest bez vstupu do církve?

V novozákonní době třeba neexistovaly různé křesťanské denominace s odlišnými věroučnými postoji (pouze věrné či méně věrné komunity Kristových následovníků), a tudíž ani jasně definované „seznamy“, které by jasně stanovovaly, kdo kam patří, případně kdo nepatří nikam. Na druhé straně ale Písmo o křtu i o církvi a její roli v Božím plánu mluví poměrně obšírně a specificky, takže alespoň principiální odpovědi bychom zde hledat jistě měli.

Církev viditelná, či neviditelná?

To, jak se popasujeme s naší úvodní otázkou, bude do velké míry záviset na tom, jaká je naše *ekleziologie*, tedy pohled na to, co je to vlastně církev. Obecně lze říci, že církev je společenství všech těch, kteří v Kristu rozpoznali svého Zachránce, spojili s ním své životy a přijali poslání být jeho „královským kněžstvem“ (1Pt 2,9).

Už od rané církve křesťané uvažovali nad tím, jestli je Kristova církev vždy plně totožná s viditelným a jasně definovaným společenstvím věřících. Tvoří Ježíšovu pravou církev i bludaři? A co ti, kteří se ke Kristu veřejně hlásí, ale vnitřně (stavem svého srdce) mu

mohou být velmi vzdálení? Nebo je možné, aby někdy byli Kristu blízko, i když (z nějakých důvodů) nepatří do konkrétního společenství víry? Na základě těchto diskusí se mezi některými křesťanskými učiteli a teology (jako např. Klement Alexandrijský či do jisté míry i Augustin z Hippo) rozvinul koncept tzv. „neviditelné církve“, kterou tvoří všichni věrní, které zná jen Bůh. Ta stojí v protikladu k církvi „viditelné“ s její organizační strukturou, v níž jsou rovněž věrné Boží děti, ale i ty nevěrné, které nejsou ve skutečnosti spaseny.

Tato myšlenka má do jisté míry oporu v tom, že i Ježíš hovořil o tom,

že „ne každý, kdo mi říká, *Pane, Pane, vejde do království nebeského*“ (Mt 7,21). Stejně tak Ježíš v době svého pozemského působení prohlašoval, že jako dobrý Pastýř má své „ovce“ nejen ve viditelném společenství Božího lidu (Izraele), ale má „*i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince*“ (J 10,16). Ostatně podobné to bylo i v celé starozákonní době, kdy samotná příslušnost k „vyvolenému lidu“ ještě neznamenal blízkost Bohu – i zde byli ti, kteří se od Boha výrazně vzdálili, byť formálně k jeho lidu patřili.

Na druhou stranu je ale třeba říci, že i když výše uvedená myšlenka je platná (samotná příslušnost ke společenství víry neznamená automaticky

Ať už se nám to líbí, nebo ne, k řadě věcí a otázek, které si dnes kládeme, se Bible přímo nevyjadřuje.

správný vztah s Bohem, a Pán má jistě své věrné i v různých společenstvích), Bible nezná nic takového jako „nezávislé“ či „individuální“ křesťanství, kdy by byl člověk pouze součástí církve „neviditelné“, aniž by byl jakkoliv spojen se zcela konkrétním a „viditelným“ společenstvím Kristových následovníků.

V celé starozákonní době samotná příslušnost k „vyvolenému lidu“ ještě neznamenal blížnost Bohu.

Vztah s Kristem je jistě především věcí naprosto osobní (nikdo nemůže věřit za mě, ani církev), ale podle svědectví Písma je a má být prožíván v reálném

společenství dalších Kristových následovníků.

Církev jako společenství

Písmo proto nehovoří o církvi nijak abstraktně, ale zcela konkrétně. Samotné slovo „církev“ (ř. *ekklésia*) tak může v Bibli specificky označovat:

- společenství věřících, které se shromažďuje v určité budově, v domě (např. 1K 16,19);
- společenství věřících v určité lokalitě, městě (např. církev v Korintu; 1K 1,2);
- skupinu společenství v širší geografické oblasti (např. 1K 16,19; Ga 1,2);
- všechny věřící na celém světě (např. Ef 1,22.23).

Je zřejmé, že v tomto širším pohledu je v biblickém kontextu jedním z důležitých aspektů církve právě rozměr viditelného lidského *společenství*. Jsou to křesťané, kteří se společně

scházejí k bohoslužbě (1K 11,18; 14,19), modlitbě a duchovnímu vzdělávání se (Sk 11,26; 12,5; 1K 14,4.5), ale nejen to – církev je především „společenství věřících, kteří vyznávají Ježíše jako Pána a Spasitele“ (Věroučný výrok Církve adventistů sedmého dne č. 12: „Církev“).

Ostatně už při četbě Sk 2 lze zcela zřetelně vidět, jaký záměr měl Ježíš s těmi, kteří jako první přijali od apoštolů poselství evangelia. Nejprve o nich čteme, že byli touto zprávou zasaženi v srdci a ptali se apoštolů, co mají dělat. Načež se jim dostalo odpovědi: „*Obratťe se a každý z vás ať přijme křest ve jméno Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů*“ (Sk 2,38). Lukáš poté konstatuje, že tito nově věřící byli pokřtěni a „*přidalo se k nim* [= k Ježíšovým následovníkům]“ (doslova: „*bylo přidáno*“) na tři tisíce nových věřících (v. 31). Křtem se tak spojili nejen s Kristem, ale také se připojili k viditelnému společenství jeho následovníků, v němž „*byli spolu*“ (v. 44), aby spolu budovali vztahy, modlili se, ale i sloužili dalším. A celé vyprávění končí konstatováním, že

křest bez vstupu do církve?

„Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse“ (v. 47).

Toto společenství však nebylo zaměřeno jen na osobní radost ze spásy v Kristu, ale spojoval je i společný úkol, kterým je jejich Pán pověřil: „Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země“ (Sk 1,8). Úkol vpravdě nadlidský, který by bez pomoci „shora“ nikdy nedokázali splnit. Ale také úkol, který neměli plnit jako nezávislí jednotlivci, ale právě jako společenství, jako tým.

Tuto „týmovou práci“ pak můžeme vidět v celé knize Skutky apoštolů (a Pavel ji potvrzuje i ve svých dopisech): věřící si navzájem pomáhají a starají se o potřebné (Sk 4,32–37), zřizují diakonskou službu (Sk 6), dohlížíjí na misijní práci v různých oblastech (Sk 8,14–25), řeší společně koncepci evangelizace (Sk 11,1–18), organizují humanitární sbírku, do níž zapojují jednotlivce i společenství (Sk 12), rozpoznávají duchovní obdarování a pověřují (a vysílají) ke službě (Sk 13,1–5), ale také formulují církevní postoje, které mají být závazné pro všechny, kteří se chtějí označovat za křesťany (Sk 15) – a to s tím, že je to „rozhodnutí Ducha svatého i naše“ (Sk 15,28). Nic z toho, včetně případných dalších „kázeňských opatření“, která jsou už tehdy mezi věřícími nastavena, by nebylo proveditelné v církvi „neviditelné“, která by neměla konkrétní podobu, hranice a pravidla. Je zřejmé, že v Novém zákoně se ti, kteří se křtem přihlásili ke Kristu, stali součástí zcela konkrétního a jasně definovaného (po stránce věroučné i funkční) společenství víry.

Metafory církve

Když ve svých dopisech apoštol Pavel mluví o církvi, její podstatě, smyslu a poslání, používá celou řadu metafor, které mají vyjádřit blízký vztah věřících ke Kristu i k sobě navzájem. Jde-li o vztah věřících ke Kristu, jedním z nejsilnějších obrazů je obraz manželství – Kristus jako ženich a církve jako nevěsta, kteří společně tvoří „jedno tělo“ (srov. Ef 5,25–32; srov. 2K 11,2). V případě tohoto přirovnání by tedy byl křest jakousi „svatbou“, kdy se člověk trvale spojuje ve svém životě s Kristem, což rádi zdůrazňují ti, kterým je blízké křesťanství individuální (nikoho dalšího k tomu nepotřebují).

Pavel ale touto jedinou metaforou svůj pohled na církev neuzavírá, ale přidává další, které zdůrazňují i rozměr společenství v církvi. Mluví o církvi třeba jako o Boží rodině, do níž jsme adoptováni (Ř 8,15–17) a kterou tvoří lidé různého původu, které spojuje Kristus: „Proto již nejste cizinci a přistěhovalci, nýbrž spoluobčané svatých a patříte do Boží rodiny“ (Ef 2,19; ČSP). A jindy použije přirovnání k Božímu poli či farmě (1K 3,1–9), kde má každý své pracovní místo a poslání a kde je třeba týmově pracovat na společném úkolu. Na to pak naváže obrazem Boží stavby – chrámu – (1K 3,9–17), kterou tvoří různí a různě obdarovaní jednotlivci, kteří ale patří

Bible nezná nic takového jako „nezávislé“ či „individuální“ křesťanství.

k sobě a kteří stavějí na společném základu.

Církev jako Kristovo tělo

Asi nejsilnějším a nejvíce rozpracovaným přirovnáním je v Pavlově teologii obraz církve jako Kristova těla.

Ve stručnější podobě jej nacházíme ve 12. kapitole listu Římanům: „*Jako je v jednom těle mnoho údů a nemají všechny stejný úkol, tak i my, ač je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu a jeden druhému sloužíme jako jednotlivé údy*“ (Ř 12,4.5). Z kontextu celé kapitoly je

Je zřejmé, že v Novém zákoně se ti, kteří se křtem přihlásili ke Kristu, stali součástí zcela konkrétního a jasně definovaného společenství víry.

vždy používat pro realizaci společného misijního úkolu, pro konkrétní dobro spoluvěřících a budování vzájemných vztahů v církvi: „*Milujte se navzájem bratrskou láskou, v úctě dávejte přednost jeden druhému. V horlivosti neochabujte, buďte vroucího ducha, služte Pánu... Sdílejte se s bratřími v jejich nouzi, ochotně poskytněte pohostinství*“ (Ř 12,10–13). Opět je zřejmé, že se zde počítá s tím, že křesťan je součástí viditelného společenství Kristových následovníků.

zřejmé, že nejde jen o zduchovňující obraz (součást „mystického“ těla Kristova), ale o zcela konkrétní realitu: každý věřící je jiný, má jiné obdarování, ale má je

Ještě výrazněji se apoštol Pavel této metafoře „Kristova těla“ věnuje v 1K 12 (a následně i v kapitolách 13 a 14):

„*Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů*“ (v. 27). Mluví zde o církvi jako o společenství, které spojuje nejen Kristus, ale i společný úkol a také obdarování, která mají sloužit „ke společnému prospěchu“ (v. 7).

O církvi pak hovoří jako o těle, pro něž je důležitá každá jeho část, každý člen církve. A nejenže každý jednotlivec je důležitý pro „tělo“, ale tělo je také důležité pro každého jednotlivce. Ve svém přirovnání Pavel říká: „*Kdyby řekla noha: ‚Protože nejsem ruka, nepatřím k tělu,‘ tím by ještě nepřestala být částí těla*“ (v. 15), a později: „*Oko nemůže říci ruce: ‚Nepotřebuji tě!‘ Ani hlava nemůže říci nohám: ‚Nepotřebuji vás!’*“ (v. 21).

Poselství je zřejmé: není možné se domnívat, že jako křesťan mohou žít a sloužit mimo společenství s tím,

hlava = Kristus

tělo = církev

křest bez vstupu do církve?

že je nepotřebují. Naopak se zdá, že jasným Božím záměrem bylo některé dary určitým věřícím dát, ale také jim určité dary (nutné pro naplnění velkého poslání) nedat – to proto, aby si uvědomovali, že potřebují druhé a že s nimi mají spolupracovat, aby teprve takto bylo celé tělo efektivní.

Podíváme-li se pozorně na výčet jednotlivých obdarování, která Boží Duch dává věřícím, je zřejmé, že jejich uplatnění má být právě v kontextu církve, společenství. Vždyť v rámci svého „individuálního křesťanství“ (já a můj Pán) lze jen těžko využívat dar proroctví, učení, či dokonce dar „řízení církve“ [ř. výraz *kybernésis* se původně v antice používal pro roli kormidelníka na lodi, později přeneseně pro roli organizačních a administrativních vedoucích] (v. 28). A Pavel má jasno v tom, že Duch nedává tyto dary izolovaným věřícím, ale „v církvi ustanovil“ tyto služebníky (v. 28).

Křest a společenství církve?

A jak to vše souvisí s naší otázkou ohledně křtu (přihlášení se ke Kristu) a vstupu do konkrétního společenství víry? Apoštol Pavel to v rámci metafory těla formuluje zcela zřetelně: „*Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo*“ (Ř 12,13). Nebo, jak to pěkně formuluje parafrázovaný překlad *Slovo na cestu*: „*Tak i každý z nás, ať žid nebo pohan, otrok nebo svobodný občan, byl při křtu začleněn do jednoho společného těla.*“

Apoštol tak má zcela jasno v tom, že společenství Kristova těla je různorodým (i když nedokonalým), ale velmi konkrétním společenstvím, které

spojuje Kristus, obdarovává je Duch svatý a věřící do něj vstupují tím, že jsou pokřtěni. První křesťané tuto skutečnost nevnímali jako přítěž, ale jako přednost a požehnání, které je součástí Božího plánu. Jejich pohled na evangelium totiž nebyl egoisticky zúžený na to, co Kristus udělal pro ně samotné:

„Já jsem spasen a víc mě nezajímá!“
Vnímali svou spásu jako součást většího příběhu spásy i ostatních Božích dětí, celého světa, a dokonce i velkého vesmírného konfliktu.

Tomu se výrazně věnuje list Efezským, který klade důraz na to, že pokud jsme v Kristu byli „*přijati za syny*“ (Ef 1,5), stáváme se součástí Božího plánu obnovy vztahů, kdy má být vše a všichni přivedeni „*k jednotě v Kristu*“ (Ef 1,10).

A církev má být názornou ukázkou toho, jak evangelium proměňuje i mezilidské vztahy, takže se viditelné společenství lásky stává svědectvím o Boží milosti nejen pro celý svět, ale dokonce pro celý vesmír: „*Bůh chce, aby nebeským vládam a mocnostem bylo nyní skrze církev dáno poznat jeho mnohotvarou moudrost*“ (Ef 3,10).

Společenství Kristova těla je různorodým, ale velmi konkrétním společenstvím, které spojuje Kristus, obdarovává je Duch svatý a věřící do něj vstupují tím, že jsou pokřtěni.

Zpráva z výboru Česko-Slovenské unie

David Čančík, tajemník ČSU CASD

V neděli 2. června 2024 proběhlo první zasedání nově zvoleného výboru Česko-Slovenské unie (VČSU).

Přehled rozhodnutí:

Administrativní rozhodnutí

- **Jednání VČSU**
Nově zvolený VČSU přijal pravidla, podle kterých bude v následujícím pětiletém období postupovat.
- **Výstupy z konference ČSU**
VČSU diskutoval a následně rozhodl o tom, jakým způsobem naloží s rozhodnutími z konference ČSU. Tedy – kdo bude jednotlivá rozhodnutí řešit.
- **Základní dokument církve**
VČSU schválil navrženou změnu základního dokumentu. Základní dokument církve v aktuální podobě bude předán Ministerstvu kultury ČR, které jej zveřejní v rejstříku.
- **Stanovení vedoucích oddělení a koordinátorů při ČSU**

VČSU nově definoval statut vedoucího oddělení při ČSU a koordinátora oddělení při ČSU následovně:

Premisa: Oddělení existuje buď na unii, nebo na sdružení (podle toho, co je vhodnější).

Vedoucí oddělení

- zpravidla má úvazek na ČSU nebo v její instituci,
- má plán činnosti, který vytváří pro celou ČSU,
- plány a rozpočty předkládá VČSU,
- je kontaktní osobou pro EUD / jiné církve v rámci svého zaměření,
- ve sdruženích má zpravidla kontaktní osoby (koordinátory).

Koordinátor oddělení

- je jedním z vedoucích daného oddělení ve sdružení, kde má zpravidla i pracovní úvazek,
- koordinuje spolupráci vedoucích oddělení při sdružení na společných (průnikových) tématech,
- ČSU na společné projekty nabízí možnost čerpání z fondu ČSU, a to na základě jasně daných pravidel,
- kontaktní osoba pro EUD může být koordinátor nebo tajemník ČSU (dle oddělení),
- koordinátor nepředkládá rozpočet ČSU (plány a rozpočty

oddělení předkládají jednotliví vedoucí oddělení výborům příslušných sdružení).

Personální rozhodnutí

• Jmenování vedoucích oddělení při ČSU

VČSU jmenoval vedoucí oddělení při ČSU následovně:

- **oddělení výchovy** O. Svoboda,
- **oddělení křesťanského správcovství** M. Škrla,
- **oddělení sobotní školy** O. Svoboda,
- **kaplanské oddělení** P. Zvolánek,
- **oddělení komunikace** D. Čančík,
- **oddělení náboženské svobody** P. Čík (v ČR), F. Kolesár (v SR),
- **kazatelské oddělení** P. Čík (předseda kazatelského oddělení), D. Čančík (tajemník kazatelského oddělení).
- **Koordinátor tří oblastí (komunikace, misie a médií)**
VČSU pověřil koordinací spolupráce oddělení komunikace, misie a mediálních center tajemníka ČSU Davida Čančíka.
- **Předseda Klubu Pathfinder v ČR**
VČSU odsouhlasil jmenování Tomáše Špáce do role předsedy Klubu Pathfinder, z. s., v České republice.
- **Prodložení mandátů koordinátorů při ČSU**
VČSU prodložil mandát níže zmíněným koordinátorům oddělení při ČSU do 22. 9. 2024:
  - **oddělení dětí** Roman Buchtel,
  - **oddělení DSŠ** Lýdia Grešová,
  - **50+** Miroslav Starý,
  - **SKK** Daniel Dobeš, František Kolesár,
  - **oddělení osobní služby (misie)** Jan Libotovský,

- **oddělení mládeže** Daniel Kašlík,
- **oddělení ASR** Radomír Jonczy.
- **Pověření vojenských kaplanů a zaměstnanců ČSU**

VČSU prodložil pověření ke kaplanské službě na období 2024–2029 pro bratry Tomáše Harasteje a Pavla Žúrka.

Současně VČSU prodložil pověření k službě v církvi pro sestru Miladu Macháňovou na období 2024–2029.

• Ordinace Martina Pavlíka

VČSU na základě doporučení VČS odsouhlasil bratra Martina Pavlíka k udělení pověření ke kazatelské službě.

• Zástupci církve v České biblické společnosti a Slovenské biblické společnosti

VČSU pověřil bratra Víta Vursta zastupováním církve v ČBS. Zároveň potvrdil bratra Daniela Márfoldiho jako člena SBS za Církev adventistů sedmého dne.

Příští setkání VČSU se uskuteční 22. září 2024.

Správa z výboru Slovenského združenia

Daniel Márfföldi, tajomník SZ CASD

V nedeľu 16. 6. 2024 sa uskutočnilo rokovanie nového výboru SZ CASD v Bratislave. Členovia výboru SZ CASD po spoločných modlitbách a uvažovaní nad Božím slovom, ktoré viedol Peter Čík, predseda Česko-Slovenskej únie CASD, prijali nasledujúce rozhodnutia.

Administratívne otázky

- a) **Schválené**, že výbor SZ CASD prijíma právny názor vo veci štatutárov SZ CASD v tom zmysle, že štatutármi SZ CASD sú od 10. 3. 2024 predseda František Kolesár a tajomník Daniel Márfföldi. Od 24. 3. 2024 je ním aj hospodár Daniel Majdiš.
- b) **Schválený** presun miesta konania rokovania septembrového výboru SZ CASD z Popradu **do Košíc**. Bude sa konať v pôvodnom dátume, teda

dňa 8. 9. 2024 v cirkevnej budove budúcej modlitebne na Šarišskej ulici.

Personálne otázky

- a) **Schválené**, že zloženie **tímu pre smerovanie a víziu cirkvi na 2024 – 2029** sa prekladá na septembrové zasadnutie VSZ CASD.
- b) **Schválené** odporučiť výboru ČSU CASD ako členku revíznej komisie ČSU CASD zastupujúcu SZ CASD **Zuzanu Kňavovú** zo zboru Liptovský Hrádok.
- c) **Schválené** odporučiť výboru ČSU CASD ako člena finančnej komisie ČSU CASD za SZ CASD **Rastislava Lagaňu** zo zboru Zvolen.
- d) **Schválené**, aby **ordinovaný kazateľ pre zbory Prievidza, Topoľčany a Bánovce nad Bebravou** bol schválený až na septembrovom rokovaní VSZ CASD.
- e) **Schválená** ako vedúca Oddelenia služby rodinám (kresťanského domova) vrátane Oddelenia služby žien pri SZ CASD **Nicole Duranová**.
- f) **Schválené** kontaktné osoby za SZ CASD pre Oddelenia a oblasti služby, ktoré sú riadené Česko-Slovenskou úniou CASD:
  - o sociálna služba a Tabita: **Daniel Majdiš**,
  - o oddelenie správcovstva: **Daniel Majdiš**,
  - o kaplánske oddelenie: **Ivana Márfoldiová**,
  - o oddelenie výchovy, vzdelávania a sobotnej školy: **Jozef Kučera**,
  - o služba pre ľudí so špeciálnymi potrebami: **Pavína Sóradová**.
- g) **Schválený** návrh pre riadiaci výbor Ekumenickej rady cirkví v Slovenskej republike (ERC v SR) z rozhodnutia vysielajúcej Cirkvi adventistov siedmeho dňa, Slovenského združenia, zaradiť **Mareka Gurku** do

zoznamu kandidátov – čakateľov do pôsobnosti Ústredia ekumenickej pastoračnej služby (EPS) v Ozbrojených silách a ozbrojených zboroch Slovenskej republiky (OS a OZ SR).

- h) **Schválená** trojčlenná revízna komisia pri SZ CASD v tomto zložení: **Viera Kováčiková** zo zboru Poprad, **Mária Kučerová** zo zboru Zvolen a **Marcela Turcerová** zo zboru Rakúsy.

Hospodárske otázky

Schválená rekonštrukcia strechy budovy zboru v Banskej Bystrici na Rudlavskej ceste č. 37.

inzerce

Nabídka bytu v Tachově

České sdružení CASD nabízí pronájem bytu 4+1 o celkové výměře 80 m² na sídlišti Rapotín v Tachově.

Umístěn je na kraji města, v okolí se nachází několik hřišť a sportovišť pro děti. Město Tachov leží v malebné krajině Českého lesa, cca 20 km od německých hranic. V regionu je mnoho nabídek pracovních míst.

Vhodné pro misijní působení i podporu místního rodinného společenství sboru CASD.

Kontaktní osoba Josef Svoboda, tel.: 723 750 383.

Nabídka ubytování v Hronově

Nabízíme krátkodobé ubytování v garsonce církevní budovy v Hronově. Více na tel.: 724 675 419 nebo 721 871 986.

Bližšie k sebe

Mirka Maláriková, oddelenie žien SZ CASD

---

*„Mňa však Božia blízkosť blaží.“
(Žalm 73,28)*

BLIŽŠIE K SEBE – krátke spojenie slov, ktoré sprevádzalo víkendové stretnutie žien v Ľubietovej. 24. – 26. mája sme sa stretli ženy z rôznych kútov Slovenska a Čiech, ženy rôzneho veku a rôznych záujmov. Stretli sa kamarátky i úplne cudzie ženy, každá so svojimi očakávaniami a predstavami.

Hneď v prvý večer, po úvodnom predstavení prednášajúcich, Sone Silovej, Dary Kužmic a Ivanky Márfföldiovej, sa naše očakávania „spojili v jednu

hlavnú myšlienku“, ktorou sme chceli toto stretnutie prepojiť, a to BLIŽŠIE K SEBE. Odrazu sme cítili potrebu blízkosti k sebe samej, k sebe navzájom a túžili sme po blízkosti Boha.

V sobotu nás všetky tri prednášajúce opäť ponárali do myšlienok blízkosti cez uvedomovanie si svojej roly matky,

manželky, ženy, cez príbeh o márnostatnom synovi, cez zranenia, ktoré zmenili vnímanie samej seba, cez prácu a život iného. Hoci to boli miestami ťažké zistenia, viedli nás k väčšej túžbe vyjadrenej v Žalme 73: „... mňa však Božia blízkosť blaží.“

A Božiu blízkosť sme naozaj cítili. Akoby sa nás dotýkal Hospodin, prechádzajúci sa po záhrade za popoludňajšieho vánku, ako vyjadřila Janka Guzanová, ktorá viedla spoločné chvály a otvárala nimi naše srdcia pre prijatie seba samej, pretože Nebeský otec nás už dávno prijal.

Atmosféru stretnutia upevnil večerný hudobný hosť z Banskej Bystrice – Gospel Harmony. Po príjemnom vystúpení sme pokračovali dlho, dlho v príjemných rozhovoroch a mali sme opäť viac bližšie k sebe.

Nedeľa bola poprepletaná workshopmi hostí (Dara Kužmic – fotografka a koučka, Soňa Silová – kazateľka,

Martin Kučera – fyzioterapeut). Pomáhali nám liečiť naše srdcia, mysle aj telo.

Myslím si, že za všetky účastníčky tohto stretnutia môžem povedať, že

sme sa zúčastnili na jednom z najkrajších vikendových stretnutí žien, ktoré odhalilo, čo všetko môže skrývať toto krátke spojenie slov **BLIŽŠIE K SEBE**.

Kiež nás Božia blízkosť blaží každý jeden deň nášho života!

INRIroad víkendovky SPICE UP!

Sylvie Oselková

Je důležité, abychom pomáhali druhým okolo nás, ale zároveň někdy také zapomínáme na sebe. Stále slyšíme o misijních aktivitách, ale k tomu, abychom mohli víru přinášet ostatním, ji nejdřív musíme mít my sami. Potřebujeme se navzájem ve víře podpořit a nabít své duchovní baterky.

Proto vznikl i SPICE UP! Jsou to vždy víkendy, na které se neskuptečně těším. Nejenom proto, že se znovu mohu setkat s lidmi, kteří tam jezdí, ale vím, že celý víkend je perfektně zařízený a témata mě vedou k Pánu Bohu.

Už první víkend, kdy jsem tam byla, mi došlo, že tato akce se zaměřuje na vztah s Bohem a na můj duchovní stav. Celý víkend doprovázela příjemná atmosféra, kterou jsem jinde nezažila. A přesně díky tomu jsem se rozhodla jezdit na SPICE UP! víkendy pravidelně.

Tyto víkendy jsou pro mě místem, kde mohu načerpat nové zkušenosti, myšlenky, ale i duchovní energii. Člověk tam nemá pocit, že by se musel nějak přetvařovat, protože jsme jedna velká rodina, která moc dobře ví, že někdy je člověk nahoře a někdy dole.

Opravdu se mi líbí, že jsme tam všichni přibližně stejného věku, a tím pádem víme, jakými těžkostmi a zkouškami si v životě procházíme. I když témata nejsou vždy lehká, večery s kamarády v čajovně, tělocvičně nebo u her dokážou i smutnou a seriózní náladu odlehčit. Večery jsou plné smíchu a radosti, a to k takové akci neodmyslitelně patří.

SPICE UP! mě toho naučil spoustu, ale myšlenka, kterou si budu vždy pamatovat, je ta, že my lidé jsme jako paprsky u kola. Každý jdeme jiným

směrem a jsme od sebe vzdáleni, ale pokud máme nějaký střed, pokud máme ve středu našeho života Ježíše, tak čím blíží k němu jdeme, tím blíží jsme i k sobě samým.

Jsem ráda za každou příležitost, kdy mohu společně sdílet víru v Boha, a proto jsem ráda za skvělý kolektiv, který je na víkendovkách SPICE UP! Těším se na víc pozeňnaných víkendů strávených na této akci.

„SPICE UP! pro mě byly víkendy duchovní obnovy s příjemnou partou lidí a dobrým jídlem. Inspirovaly mě, abych chodila ven na procházky, při kterých mluvím s Bohem o svých zážitcích, myšlenkách, trápení, čemkoliv...“ (Pája)

„Důležitá myšlenka, kterou si z víkendovek SPICE UP! odnáším do svého života, je: nemít strach, vyrvat a nebát se říct ne levnému dopaminu.“ (Makule)

„SPICE UP! víkendy mě inspirovaly ke každodennímu čtení Bible.“ (Kuba)

Mission Camp 2024

Eliška Sovišová

Během velikonočních svátků, a to ve dnech 28. března až 1. dubna 2024, se v České Třebové uskutečnil Mission Camp, na kterém jsme se sešli, abychom společně prožili velikonoční svátky a připomněli si nejdůležitější čin v dějinách – smrt a vzkříšení Pána Ježíše Krista.

Mission Camp je unijní akce zaměřená na duchovní růst, misijní činnost a praktickou službu druhým. Letos poprvé jsme Mission Camp otevřeli nejen mládeži, ale i starším členům našich sborů. Celkem nás bylo 233.

Tématem letošního ročníku bylo „*Navždy v dlaních*“, inspirované veršem z Izajáše 49,16: „*Hle, vryl jsem si tě do dlaní.*“ Toto téma nás vedlo k hlubšímu zamyšlení nad naší hodnotou v Božích očích, povoláním, které dává smysl našemu životu, a praktickými kroky, jak žít s Bohem a pro něj.

Hlavní zahraniční řečníci, *Joakim Hjortland* (mezinárodní řečník, ředitel AFCOE Europe) a *Mikael Takamaa* (vedoucí mládeže ve Finské unii CASD), svými inspirativními zamyšleními obohatili duchovní program a povzbuzovali nás ke službě a osobnímu odevzdání se Pánu Bohu. Měli jsme také možnost zúčastnit se různých workshopů zaměřených na duchovní růst, praktické misijní dovednosti, seberozvoj a poznávání naší adventistické identity.

Mezi *aktivity pro veřejnost*, které jsme podnikli, patřily Dny zdraví,

návštěva domova pro seniory, rozdávání knih, čaje, dárečků a balonků s biblickým veršem, aktivity pro děti, praktická manuální pomoc, zpěv, úklid odpadků a další aktivity na ulici. Skrze tyto aktivity jsme měli příležitost sdílet Boží lásku s lidmi v České Třebové, Litomyšli a jejich okolí a prakticky jim pomoci. Jsme Bohu moc vděční za to, jak si chvíle prožité ve službě druhým mocně použil a vedl i přípravy s tím spojené.

Mission Camp 2024 byl pro mnoho mladých lidí příležitostí k odevzdání svého života Pánu Ježíši Kristu. Několik účastníků se rozhodlo připravovat

se ke křtu, což bylo pro nás všechny obrovským povzbuzením a radostí.

Usilujeme o to, aby byl Mission Camp něco více než jen jednorázová akce – aby v nás podporoval touhu po hlubším vztahu s Pánem Bohem a zapojení se do praktické služby lidem v našem okolí. Po velikonočním setkání Mission Camp neskončil, ale probíhal ještě další 3 týdny, kdy jsme měli možnost sloužit tam, kde jsme doma. K tomu nám pomáhají tzv. *Quick-Wins aktivity*, což je jakýsi soubor nápadů na různé tradiční i méně tradiční činnosti se zaměřením na druhé lidi, obvykle v našem okolí. Také po návratu účastníků domů je chceme povzbuzovat, aby v pomoci druhým pokračovali. Následně jsme se společně sešli ještě jednou na *Sobotě sdílení* v Ostravě, kde jsme chválili našeho Boha, sdíleli se o svých prožitcích a zkušenostech s ním a modlili se jeden za druhého.

Těšíme se na další ročník a prosíme o modlitby, aby si nás všechny v každodenním životě Bůh používal.

Více informací o Mission Campu najdete na missioncamp.cz.

Omlouvám se, jsem ateista

Jan Havelka, kazatel Moravskoslezského sdružení CASD

Název tohoto článku není můj citát. Ale v určitém smyslu bych se pod to podepsal i já. Richard Dawkins, známý britský evoluční biolog a propagátor ateismu, kdysi pronesl následující: „Všichni jsme ateisté ohledně většiny bohů, ve které kdy lidstvo věřilo. Někteří z nás jdou jednoduše o jednoho boha dále.“¹

Ohledně většiny bohů jsem také ateista, ale v toho jednoho Boha s velkým „B“ věřím.

Jednou odpoledne nabízela moje manželka knihy u stolku s křesťanskou literaturou. Kolem chodili lidé a jedna paní se manželky zeptala, jaký typ literatury nabízí. Když jí odpověděla, že křesťanskou, tak se paní omluvila, že je ateistka. Říkal jsem si, že by bylo super, kdyby na stolku byla kniha, která by už svým názvem na první pohled zaujala právě ateisty. Od té doby o tom přemýšlím a jsem přesvědčen, že smysluplná církev je tu i pro ateisty.

Stydí se dnes člověk více za to, že je křesťan, nebo že je ateista? Kdo jste vyrůstali ve věřící rodině, tak jste možná někdy zažili takový pocit studu.

¹ MÁHRİK, Ján, AGUILAR, José Calvo. Prečo (ne)chcem byť kresťan. Bratislava: Porta libri, 2021. ISBN 978-80-8156-249-5, s. 29.

Nechtěli jste, aby o vás druzí věděli, že jste věřící. Ale má se za co stydět ateista? Navíc v jedné z nejateističtějších zemí světa?

Pravdou je, že ateismus je svým způsobem také druh náboženství. Možná se mýlím, ale chápu to tak, že ateisté „věří“, že Bůh neexistuje. Ateisté věří, že z ničeho se stalo něco. A to chce podle mě mnohem větší víru než věřit v Boha. Kromě toho téměř každý v něco věří. Je jen velmi málo čisto-krevných ateistů. Já znám jednoho.

Já za tou odpovědí „Omlouvám se, jsem ateista“ spíše vidím něco jiného. Domnívám se, že tím člověk říká, že nechce mít s náboženstvím nebo konkrétně křesťanstvím nic společného. „To jde mimo mě. Bůh mě nezajímá.“

Rád bych se s vámi podíval na jeden příběh z Bible. Apoštol Pavel je důležitá postava, která působila na počátku křesťanství. Jeho život popisuje kniha Skutky apoštolů. Za to, že Pavel šířil křesťanství mezi pohany (ne nutně čistokrevnými ateisty), byl na popud Židů zatčen Římany. Postupně se obhajoval před Židy, židovskou veleradou, římskými místodržiteli Félixem a Festem a také před židovským králem Herodem Agrippou II. Protože měl Agrippa židovské kořeny (byť vzdálené), Pavel k němu mluvil otevřeně. Řekl mu, že nejprve pronásledoval první křesťany, a když na cestě do Damašku spatřil Ježíše Krista, tak změnil svůj postoj, stal se zastáncem křesťanství a kázal o Ježíšově vzkříšení. Agrippa pak Pavlovi odpověděl toto: „*Málem bys mě přesvědčil, abych se stal křesťanem*“ (Sk 26,28).

Agrippa nebyl ochotný udělat krok víry. Něco mu bránilo. Místodržitel Festus dokonce Pavlovu řeč komentuje následovně: „*Jsi blázen, Pavle, mnoho*

vědomostí tě připravuje o rozum!“ (Sk 26,24).

Festus pokládal apoštola Pavla za blázna. Stejně tak někteří ateisté i dnes považují křesťany za bláznů, a to jim brání udělat krok ke křesťanství. Pavel mluvil o vzkříšení Ježíše Krista. Připadá to dnes lidem bláznivé? Vzkříšení je otázka víry. Je to natolik důležité téma křesťanství, že Pavel na jiném místě (1K 15,12–19) tvrdí, že bez vzkříšení by nemělo křesťanství smysl a křesťané by byli lháři.

Ale jsou i další důvody, proč se ateisté distancují od křesťanství. Americký kazatel a spisovatel Timothy Keller napsal tuto větu: „Popiš Boha, kterého jsi odmítl. Popiš Boha, ve kterého nevěříš. Možná v toho Boha nevěřím ani já.“²

Co když důvody, které ateisty odvádí od křesťanství, jsou jen falešné mýty o Bohu? Co když v takového Boha nevěří ani samotní křesťané? Co když takový Bůh nikdy neexistoval? S některými z těchto představ jsme možná vyrostli, ale je potřeba je opustit. Je potřeba získat verzi víry pro dospělé.

Tady je spousta příkladů, které můžeme popsat následovně: roztočímilý i nerudný dědeček, automat na plnění přání, pečující chuva, romantický milenec, bůh pro případ nouze, dobrý kámoš, velký loutkář, drsný polda, spící hodinář, dobrá dekorace, neosobní vesmírná inteligence, protivědecký bůh, obchodník nebo bůh mezer. Věřím, že si dokážete představit, jak daná karikatura Boha znázorňuje.

Jsem přesvědčen,
že smysluplná
církev je tu i pro
ateisty.

² Tamtéž.

Falešných představ je ještě mnohem více. Každopádně já v žádného takového boha nevěřím.

K falešným představám o Bohu přidám ještě jednu falešnou představu o křesťanech, protože i ta může ateisty odrazovat. Proč chce věřící člověk přivést ateistu k Bohu? Aby se zvýšily desátky? Aby se zvýšil počet členů církve? Aby získal „čárku“ za novou „ovečku“? Pevně věřím, že skutečnost je jiná. Věřící člověk má o nevěřícího zájem, záleží mu na jeho vztahu k Bohu a chce, aby tento ateista mohl žít věčně. Ježíš své následovníky pověřil, aby šli ke všem národům a získávali mu učedníky. Pokud by to však bylo jen plnění povinnosti bez upřímného zájmu o člo-

věka, tak by to bylo špatně. Ježíšovi na lidech záleželo a stále záleží.

Ateista může mít spoustu důvodů pro odmítnutí křesťanství. Jsou ale

Křesťanství přináší zprávu, která je dobrá, která změnila svět a která vyžaduje odpověď.

nějaké důvody, proč by ho naopak mělo křesťanství zajímat? Nabídnou vám tři:

Zaprvé jsou to životně důležité otázky. Takové otázky si kladou i ateisté: Kde se vzal život? Jaký je smysl lidského života? Co je po smrti? Na podobné otázky odpovídá jakékoliv náboženství. Ale i ateisté na ně mají odpovědi. Jak už jsem říkal, ateismus je svým způsobem také druh náboženství.

Zadruhé je to snaha o vyvrácení křesťanství. Trochu zvláštní důvod, že? Pravdou ale je, že se o křesťanství mohu zajímat i z toho důvodu, abych dokázal jeho potenciální nesprávnost. Takových lidí bylo spoustu. Někteří

ateisté však svůj výzkum ukončili s tím, že otočili o 180 stupňů a uvěřili v Ježíše Krista – např. Lee Strobel, který mimo jiné napsal knihu *Kauza Kristus*, nebo Josh McDowell se svojí knihou *Více než tesař*. Snažili se vyvrátit křesťanství, a nakonec se stali jeho zastánci.

A **zatřetí** je to jiná verze křesťanství. Co když existuje jiná verze, ve kterou má smysl věřit? Co když pomineme falešné představy o Bohu a křesťanech?

Jaké poselství ve skutečnosti přináší Ježíš Kristus? Podrobná odpověď by nejspíš byla na další článek, tak to zkusím alespoň ve zkratce: **KŘESŤANSTVÍ PŘINÁŠÍ ZPRÁVU, KTERÁ JE DOBRÁ, KTERÁ ZMĚNILA SVĚT A KTERÁ VYŽADUJE ODPOVĚĎ.**³

Která je dobrá. Základem křesťanství je dobrá zpráva (řecky *evangelium*), která je velkou radostí pro všechny lidi. Když se v Betlémě narodil Ježíš Kristus, tak řekl anděl pastýřům v okolí následující: *„Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově“* (L 2,10.11).

Z tohoto důvodu křesťanství není náboženství. Náboženství je totiž o lidech, kteří se snaží skrze dobré skutky dostat k Bohu. Křesťanství je však o Bohu, který přišel k lidem skrze Ježíše Krista. Přišel, aby zachránil všechny lidi.

Která změnila svět. U Ježíšova narození to ale neskončilo. Takto definuje evangelium apoštol Pavel: *„Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem, ukázal se Petrovi, potom Dvanácti“* (1K 15,3–5).

Ježíš Kristus zemřel za naše hříchy a byl vzkříšen. Velikonoční události nám přinesly obrovskou naději – naději

³ Tamtéž, s. 71.

na věčný život bez přítomnosti zla. Proto Pavel i ostatní apoštolové kázali o Ježíšově vzkříšení. Tato zpráva se natolik rozšířila, že změnila svět. Dnes se hlásí ke křesťanství asi třetina světové populace, tj. asi 2,5 miliardy lidí.

Která vyžaduje odpověď. Otázkou je, jaká bude moje reakce. Nechá mě to lhostejným? Nebo dobrá zpráva promění můj život? Bůh nás všechny povolává k novému životu.

Pojďme si shrnout hlavní myšlenky. Psal jsem o třech důvodech, které mohou ateisty odrazovat od křesťanství: vzkříšení Ježíše Krista, falešné představy o Bohu a falešné představy o křesťanech. Dále jsem zmiňoval tři důvody, proč by křesťanství mělo ateisty zajímat: životně důležité otázky, snaha o vyvrácení křesťanství a jiná verze křesťanství.

Znovu uvedu odpověď krále Agrippy, když se před ním apoštol Pavel obhajoval: „*Mám tě přesvědčit, abych se stal křesťanem*“ (Sk 26,28).

Některé moderní anglické překlady (např. New International Version) tento verš překládají v ironickém významu: „*Myslíš, že mě můžeš za tak krátkou dobu přesvědčit, abych se stal křesťanem?*“ (Sk 26,28; NIV).

Záměrem tohoto článku bylo představit důvody k víře. A pokud vy, co tento článek čtete, jste ateisty, tak bych vás chtěl zároveň vyzvat, abyste uvažování o křesťanství nezabalili tak rychle jako Agrippa, ale abyste tomu věnovali svůj čas a poctivě si odpověděli na otázky, které s vírou souvisejí.

Nám, kteří v Boha věříme, je určena jiná výzva. Vytvářejme smysluplnou církev bez falešných představ o Bohu a křesťanech. Přinášíme zprávu, která je dobrá, která změnila svět a která vyžaduje reakci. Buďme církví i pro ateisty.

Nabídka bydlení

Nabízíme k pronájmu velký, prostorný byt 3+1 (cca 80 m²) v 1. patře sborového domu v Úpici. Rekonstrukce bytu včetně výměny oken proběhla v roce 2010 a byt je v slušném stavu. Vytápění je dálkovým topením (parovodem). Po dohodě lze zanechat, případně odkoupit i zánovní kusy nábytku. K bytu je možno využívat garáž a sklepy v polosuterénu a velkou zahradu. Bonusem je vstřícné a příjemné sborové společenství.

Měsíční náklady činí 7 000 Kč nájem + služby.

K občanské vybavenosti patří mateřská i základní škola, poliklinika, lékárna, četné spojení autobusem (Náchod, Trutnov, Dvůr Králové...), hřiště a sportovní areály, knihovna, pošta, obchody a ve výstavbě nové nákupní centrum. Byt je volný k nastěhování.

V případě zájmu volejte Olgu Ejemovou, tel.: 733 300 931.

Fotografie si můžete vyžádat na oej@seznam.cz.

Tři roky po tornádu: Co jsme se jako ADRA naučili?

Martina Špinková, koordinátorka PR aktivit a dárcovství ADRA ČR

V červnu jsme si připomněli 3 roky ode dne, kdy jižní Moravu zasáhlo tornádo. Vyžádalo si 6 lidských životů, zranilo více než 200 lidí a způsobilo rozsáhlé materiální škody v objemu 15 miliard Kč.

Tato přírodní katastrofa se zapsala do historie pomoci naší organizace ADRA jako jeden z významných milníků. A to jak v dobrém slova smyslu – díky štědrosti dárců a zapojením

mnoha dobrovolníků –, tak tím, co jsme se při pomoci naučili.

Lidé, kteří se rozhodli spoluobčanům zasaženým tornádem pomoci prostřednictvím Adry, darovali na účet veřejné sbírky 73 951 000 Kč. Další materiální pomoci v hodnotě několika milionů korun přispěly české firmy.

Často byly k darům připojeny i vřelé vzkazy: „*Myslím na vás všechny, držte se a všechno zvládněte. Pokud to půjde, pomůžeme a budeme se za vás modlit. V takových chvílích si každý uvědomí, jak nesmírně důležité je si pomáhat...*“ (dárkyně Miriam).

Někteří z vás se „rovnou“ sbalili, aby mohli pomáhat přímo: „*Přijížděla jsem s obavami – bylo mi líto, že nejsem ani tesař, ani zedník, ani pokrývač – tak co tam asi mohu být platná? ... Ti, kdo nechtějí druhým pomoci, zcela jistě najdou pádné důvody, proč to nejde. Ale ti, kteří pomoci chtějí, vždycky najdou způsob, jak to udělat. V Moravské Nové Vsi jsem zažila koncentraci těch, kteří chtěli – úžasný zážitek!*“ (dobrovolnice ADRA Jitka Chánová).

Po tornádu jsme jako ADRA iniciovali vznik rozsáhlého výzkumu, který měl za cíl vyhodnotit efektivitu distribuce pomoci a řadu dalších faktorů.

Zapojily se do něj pomáhající organizace: Člověk v tísni, Diakonie ČCE,

Nadace Karel Komárek Family Foundation, Nadace ČEZ, Nadační fond Českého rozhlasu, Nadace Via a Donio. Výzkum také vyhodnocoval dopad pomoci na domácnosti s odstupem dvou let a zkoumá, jak se lidem podařilo vyrovnat se s důsledky ničujícího tornáda.

Co bylo jiné oproti povodním

Během poskytování pomoci došlo historicky poprvé k velmi úzké spolupráci mezi neziskovými organizacemi v terénu a soukromými dárci a nadacemi. Nadace ani jednotlivci neměli nástroje ani zkušenosti, aby sami mohli realizovat rozsáhlejší a spravedlivou humanitární pomoc lidem v terénu, byli však schopni nashromáždit značné objemy finančních prostředků. Tato spolupráce se ukázala jako mimořádně efektivní.

Z výzkumu vyplynula řada významných, byť finančně a personálně náročných doporučení. Velmi stručně je shrnuji:

1. Připravit či propojit stávající dostupné nástroje a vytvořit registrační platformu pro dobrovolníky, skrze kterou budou registrováni všichni dobrovolníci působící v zasažených lokalitách.
2. Koordinaci dobrovolníků zastřešit prostřednictvím neziskových organizací, které mají s koordinací dobrovolníků dlouhodobé zkušenosti.
3. Je nezbytné vytvořit vždy společnou dohodu zástupců pomáhajících neziskových organizací, Hasičského záchranného sboru (HZS) a starostů zahrnující rozdělení si území a činnosti na daném území.
4. Důležité je ohraničení spolupráce s HZS, vedením obcí, neziskovými organizacemi a dalšími partnery

a nastavení, pokud možno, jednotné metodiky pro poskytování materiální a zejména finanční pomoci zasaženým, včetně její správné komunikace.

5. Doporučuje se větší spolupráce s místní komunitou, která nejlépe zná kontext a prostředí.

Osobně se mi ve vzpomínkách vybavují nejen domy bez střech a neustálý stavební ruch, ale také tváře vyčerpaných, ale zároveň vděčných jednotlivců a rodin, kterým jsme jako ADRA v Moravské Nové Vsi pomáhali nebo jim pomoc zajišťovali. Nezapomenu na nasazení vedení ADRA, řady kolegů i mnoha dobrovolníků, kteří spali jen několik hodin a pracovali až „na krev“.

Navždy mi zůstanou vryty vzpomínky na náš tým na informačním stánku ADRA, kde jsme kromě intenzivní a prospěšné pomoci lidem museli řešit i různé „výzvy“: *„Poznala jsem charakter lidí v krizové situaci: když někteří nezasažení obyvatelé*

Moravské Nové Vsi využívali, resp. zneužívali pomoci obce, která primárně náležela pouze zasaženým, ale i některých dobrovolníků, kteří příliš hodnotili práci, která po nich byla od postižených obyvatel požadována, a třeba ji i odmítali vykonat.“ (Ivana Pilná, dobrovolnice na informačním stánku ADRA)

Zároveň jsme na stánku zažívali i legraci, vzájemnou podporu a užitečnost naší práce, jak to vyjádřil náš kolega-dobrovolník ADRA, Vít Hněvkovský: „Myslím, že každý člověk si při takovéto činnosti uvědomí smysluplnost práce, srovná životní priority a také si odveze pokoru, která mu sice nezaplatí novou televizi, ale s větší pravděpodobností mu přinese pocit toho „skutečnějšího štěstí“.“

Děkuji vám všem, kteří jste nezůstali stranou a jakkoli se zapojili – darem, svým časem, konkrétní pomocí. Děkujeme také znovu sboru CASD Břeclav za důležité zázemí, které Adře ve sboru připravili.

Vzpomínka na Miroslava Jeslíka

Jiří Gomola,
kazatel Moravskoslezského sdružení CASD

Narodil se 15. února 1941 ve Zlíně. S evangeliem se setkal ve věku 13 let při svých návštěvách tet v Luhačovicích. Oslovila jej víra a duchovnost jeho tety Adély a rodin Hřibových a Zatloukalových.

Příprava ke křtu i křest byly u něj spojeny se zlínským kazatelem, bratrem Adolfem Šlosárkem. Miroslav svým rozhodnutím prožívat přátelství s Ježíšem ovlivnil i svou maminku a své dvě sestry. Duchovní obdarování brzy našel v práci s dětmi a s mládeží. Byl zvolen jejím vedoucím spolu s bratrem F. Pernicou. S nacvičenými programy vystupovali mladí doma i v různých sborech v Československu.

Místo vojenské služby podepsal na 10 let smlouvu s OKD Ostrava. Před koncem platnosti smlouvy byl osloven ředitelem Biblického semináře v Praze-Krči, bratrem M. Šustkem, zda by nastoupil na tříleté prezenční studium. V závěru studia spojil svůj život s o 7 let mladší sestrou Marií Palmeovou z Přerova. V Přerově také byli 29. srpna 1972 Milošlavem Šustkem oddáni.

V roce 1972 byl bratr pověřen kazatelskou službou ve Žďáru nad Sázavou a okolí. Měl zde založit sbor. Nejdříve si musel najít byt a prostory ke shromažďování. Několik let to byl jednou měsíčně stísněný sál v objektu Církve

československé husitské. Ostatní soboty bratr navštěvoval vzdálené domácí skupiny v Bohdalcích, v Bystřici n. Perštejnem a v Dolní Loučce. Věnoval se hlavně službě rodinám s malými a dospívajícími dětmi.

S kolegy z okolních sborů pořádal letní dětské tábory na Březinách. Rád překládal z angličtiny knihy a články. Přispíval jimi mimo jiné do Jitřenek a do bývalého církevního dětského časopisu „Naše světélko“. Rád navazoval přátelství se sousedy i spoluobčany.

V roce 1980 bratr odešel do částečného invalidního důchodu, ukončil dosavadní pracovní poměr a odstěhoval se s rodinou do Olomouce, kde se časem stal zaměstnancem Vlastivědného muzea.

V místním sboru sloužil desítky let jako diakon a učitel sobotní školy dětí i dospělých. Do posledních chvil rád sloužil Božím slovem ve sborech olomouckého okrsku.

Rozloučení s bratrem Miroslavem Jeslíkem starším proběhlo 31. května 2024 v naplněné smuteční síni Krematoria Olomouc i v modlitebně sboru, který tak miloval. Na shledání se svým milým při návratu Pána Ježíše se těší pozůstala manželka Marie, jejich synové Miroslav a David s rodinami a také i my – jeho spoluvěřící a přátelé.

ASI-CS slaví 20 let od prvního setkání

Marek Petráček, předseda ASI-CS

Organizace ASI-CS působí v církvi již 31 let. Během této doby podpořila díky dobrovolným darům řadu projektů zaměřených na misijní, zdravotní a vzdělávací účely, ale i na pomoc lidem v nouzi. Pravidelné veřejné konference ASI se začaly konat v roce 2004 a právě letošní rok se od 19. do 21. září koná 20. jubilejní konference ASI, nesoucí název „Více než příběh“.

Cílem setkání je prohloubení pochopení Božího slova – Bible – a jeho vlivu na život každého z nás. Během konference bude možné poslechnout si „Křeslo pro hosta“, věnované hlavnímu řečníkovi Oldřichu Svobodovi, navštívit zajímavé a inspirativní workshopy, zúčastnit se páteční večerní a sobotní slavnostní bohoslužby, seznámit se s podporovanými projekty ve výstavních stáncích.

V neposlední řadě budeme moci prožít příjemný prodloužený víkend v malebném koutě jižní Moravy po boku lidí, kteří mají touhu zvěstovat Krista.

Během dlouholetého působení ASI se ve vedení organizace vystřídal řada předsedů. Rádi bychom s nimi zavzpomínali na uplynulé roky a zjistili, jakou roli hraje ASI v jejich životech dnes. Proto jsme každému z nich položili dvě otázky:

1. Vybavuješ si nějaký okamžik nebo zkušenost, kterou jsi prožil/a během svého působení v ASI-CS, která na tebe měla hluboký osobní dopad?
2. Proč je podle tebe organizace ASI důležitá?

Milan Sikora, první předseda ASI (1993–1995)

1. Rád vzpomínám na počátky vznikajícího ASI-CZ v létech 1993 a následujících, s jakým nadšením moji věřící sourozenci investovali čas a peníze do projektů, které nejsou výdělečné. Zjistil jsem, že je mnoho lidí, kterým je pomoc druhým velmi blízká.
2. Když Noe stavěl archu, tak si to představuji tak, že zapojil celou svoji

rodinu. Všichni se společně učili stavět něco, k čemu jim chyběly zkušenosti. A obdobně je to i dnes: my stavíme něco, o čem jsme přesvědčeni, že je to důležité pro naši záchranu a pro záchranu ostatních. ASI je takové velké staveniště a my se společně učíme a pomáháme si navzájem.

Luděk Bouška (1995–1999)

1. Několik let po sametové revoluci jsme začali uvažovat o založení ASI, společnosti podnikatelů v rámci církve. Uvědomili jsme si totiž, že jako podnikatelé máme k sobě blízko. Podnikání sice nepatří do sobotní náplně, ale přesto jsme se zajímali o toho druhého, jaké má problémy, s čím musí bojovat, o co usiluje. Vzájemné rady a povzbuzování byly neocenitelné!
2. Začali jsme se scházet v roce 1991 – nejprve v malém počtu. Na jedno z prvních setkání se pamatuji – bylo u bratra Drejnara počátkem roku 1992. Vytvořili jsme malý „akční“ tým – Ota Jiránek, Milan Sikora a Luděk Bouška. Ota měl kontakty především na francouzské ASI přes bratra Berangera a věděl, že ASI funguje, a stálo by za to vytvořit českou pobočku propojenou s evropským vedením. Milan znal rakouské a německé podnikatele. A já jsem zrovna získal dobrou zakázku v bance, kde jsem měl i nějaký klid na to vymýšlet, co bychom mohli dělat. Naše nadšení ale postupně střídalo vystrážlivění. Nešlo všechno tak, jak to fungovalo „na Západě“, kde už věci byly dobře nastavené. Stalo se, že bratr dal bratru zakázku a automaticky předpokládal, že dostane výhodnější cenu. A také, že mu bratr vyhoví více než někdo jiný, když budou problémy. A problémy byly!

Bylo třeba fungování ASI přebudovat, aby tam zůstalo to pozitivní... A tak po vystřídání nás tří jako předsedů ASI jsme měli další klíčové jednání ASI na Karolíně, kde se předsedou stal Radim Passer.

Ota Jiránek (1999–2004)

1. Za jedno z velmi důležitých považuji celoevropské setkání ASI v Praze v roce 2001 v hotelu Internacionál. Tehdy se velmi malému amatérskému týmu podařilo zvládnout významné setkání s bohatým a inspirativním programem, skvělou účastí řady zahraničních delegací v krásném prostředí i dobrou stravou. Řadou účastníků, zvláště zahraničních, to bylo hodnoceno jako do té doby nejzdařilejší celoevropské setkání.
2. ASI hrála zásadní roli pro formování a kultivování podnikatelského prostředí v našich řadách. V byznysu nejde jen o vytváření zisku, ale i o jeho použití k dobrým věcem – v našem případě k misijním aktivitám. Vedlo to ke spojení našich sil. Jsem vděčný, že jsem mohl spojit řadu let svého „podnikání“ s touto organizací a poznat mnoho skvělých inspirativních lidí.

Radim Passer (2004–2011)

1. Ano, když jsem byl požádán o vedení této podpůrné organizace naší církve v roce 2004, přes své pracovní vytížení jsem na toto Boží povolání zareagoval kladně. Pán Bůh pomohl s tím, abychom byli schopni s mými sourozenci v Kristu vše zvládat.
2. Jedná se o jedinečnou podpůrnou organizaci v rámci naší celosvětové církve, jejíž kořeny vedou až k pro-rocké službě Ellen Whiteové. Proto je jediným nosným posláním zapojit co nejvíce laiků do služby evangelizace a misie, aby mohlo být, díky Boží milosti, co nejvíce lidí zachráněno pro věčný život. V rámci ASI také skvěle funguje spolupráce těch, kdo fyzicky slouží v Božím díle, s těmi, kdo tuto službu finančně podporují.

Eva Kudrnová (2011–2018)

1. Do předsednictví ASI jsem byla zvolena pro mě velmi neočekávaně a v nejnevhodnější dobu, kdy jsem řešila složité pracovní problémy, způsobené právě členstvím v ASI. Kladla jsem si otázku, proč právě nyní a proč já, co mi tím Pán Bůh říká. Moje „ano“ na předsednictví, byl tehdy odvážný krok víry a zároveň nebezpečí ztráty velkého rozsahu. Tehdy se ještě hluboce projevovala náboženská nesvoboda, kterou si dnes neumíme představit. Poslechla jsem Pána Boha navzdory racionálním obavám a prožila jednu z významných životních zkušeností a etap, která vedla k vnitřním a nesdělitelným přelomovým momentům v mém osobním vztahu s Bohem. Celá doba předsednictví nebyla snadná, ale nakonec přinesla uklidnění a plody souladné spolupráce.

2. Pro mě osobně je tato organizace jednou z křižovatek na mé cestě duchovním životem. Je krásné vidět symbiózu spolupráce církve a laické organizace. Také její užitečnost v podpoře lidí, kteří mají nápad, ale nemají prostředky a zatím ani důvěru, aby dovedli své plány na záchranu člověka až k cíli. Můj předchůdce dal díky své ochotě a zkušenosti ASI úplně jinou dimenzi. Tato organizace koná užitečnou práci a stala se tím ve svém působení nenahraditelnou. K ASI mám dlouhodobě kladný vztah. Lidé, kteří v této organizaci pracují jsou pro mě vzácní.

Milan Bendl (2018–2021)

1. Vždy znovu na mě hluboce působí, když se setkám se službou pro Pána Boha, která je motivována právě jen oddaností Bohu. Je samozřejmě nemožné posuzovat motivy jednání jednotlivých lidí, jedna věc je ale zvláště u manažerů velice zajímavá. Velmi ceněným statkem takovýchto lidí je čas. Přesto jsou ochotni jít a svůj čas s nemalým entusiasmem obětovat nezištné službě. Když něco takového pozoruji, je to pro mě velmi motivující.
2. Vnímám dva hlavní důvody – finanční zdroje a leadership. Žijeme v době, kdy to první snad není až takový problém, ale toho druhého je naopak značný nedostatek. ASI sdružuje sestry a bratry, kterým Bůh věnoval schopnost mít vizi, motivovat a vést. To je něco, co v církvi určitě potřebujeme. Kromě toho jsem si jist, že mezi sebou máme mnoho mladých lidí, kteří tyto schopnosti mají potenciálně také, ale zatím jim k uskutečňování nápadů chybí zkušenosti a finanční

prostředky. ASI je platformou, která by měla takovéto překážky bořit a dávat prostor pro uskutečňování misijních vizí.

Marek Petráček (2021–současnost)

1. Vyberu jednu z mnoha. V roce 2021 bylo výroční setkání přesně v době přísných covidových opatření. Situace byla tak vypjatá, že bylo před uzavřením celého okresu, kde se mělo setkání konat. Nemocnice byly přeplněné a nálada mezi lidmi velmi nervózní a vystrašená. Média přinášela šfavnaté titulky a zprávy. Před námi byla otázka, zda setkání nezrušit. Po modlitbách a poradě jsme se rozhodli, že zodpovědně a za přísných hygienických opatření setkání uskutečníme. Každý návštěvník musel přijít s negativním testem a zapsat se pro případ vytrasování nákazy. U vchodu byl teploměr, všude dezinfekce, roušky, rozestupy mezi lavicemi... A pak přišlo setkání – pátek, sobota. Asi to také znáte: útočí na vás pocity napětí, starosti, a přitom prožíváte klid a jistotu Boží přítomnosti. Vše proběhlo v klidu, k Boží chvále. Pokud vím, nikdo z těch, kteří byli přítomni, se nenakazil. Chránil nás Bůh a jsem za to moc vděčný.
2. Důležitost ASI vidím ve zvláštním prostoru, který vytváří. Propojuje svět misie se světem podnikání a řízení. Potkávají se zde sestry a bratři, kteří v pracovním životě zažívají podobné situace a zároveň jim záleží na Božím díle. Je to takové místo setkávání nadšenců, kteří můžou pro misií udělat kus společné práce. Společná práce = společná radost. Tak si to

představte – jednoho dne budeme sedět u stolu v Novém Jeruzalémě a vzpomínat na to, co jsme tady společně prožívali a na čem pracovali. Ježíš nám k tomu bude vyprávět souvislosti, o kterých dnes nemáme ani tušení. To bude radost! Rád bych při této příležitosti pozval všechny řemeslníky, majitele obchůdků, vedoucí pracovníky ze všech možných oblastí průmyslu, obchodu, školství, veřejné činnosti, ředitele, majitele firem a podniků, aby se k nám přidali. Zároveň chci ujistit ty, které Bůh vede k nějaké misijní činnosti, že jsme tady pro vás, abychom vám pomohli.

ASI
ADVENTIST LAYMEN'S
SERVICES & INDUSTRIES

Více než příběh

20. unijní konference ASI
19.–21. 9. 2024, Strážovice
řečník: Oldřich Svoboda

Ako som v Příbrami rozdával zmrzlinu

Mikuláš Pavlík, kazateľ Českého združenia CASD

„Ahoj, Miki, srdečně tě zvu na akci do Příbrami, kterou organizuje naše dobrovolnické centrum ADRA poslední den školního roku.“ Tak znel začiatok SMS správy, ktorú mi poslala jeho vedúca Anička Simaková. Pretože Příbram je mesto, kde budem pôsobiť ako kazateľ Českého združenia a pretože chcem postupne poznávať aktivity pre verejnosť, do ktorých sa členovia zboru zapájajú, neváhal som ani chvíľu.

V posledný deň školského roka som stál pred kanceláriou dobrovoľníckeho centra pripravený nielen nezaujato pozorovať, čo sa bude diať, ale aktívne sa zapojiť do pomoci. (Hlavne keď mi Anička do esemesky dopísala, že „nebudu od tebe chtiť nič ťažkého“.)

Privítal ma široký úsmev pani vedúcej a nasledovala prehliadka priestorov centra, ktoré sa nachádza v blízkosti autobusovej stanice. Po rozostavení dvoch prístreškov, aby

na nás celý deň nepáľilo tropické slnko, k nim pomaly začali prichádzať chlanci a dievčatá s vysvedčeniami v rukách. Jednou z kľúčových dobrovoľníckych aktivít je doučovanie žiakov, ktoré robia študentky stredných a vysokých škôl z Příbrami a okolia. Na konci školského roka sa deti vždy prídu ukázať s vysvedčením a rozlúčiť s dobrovoľníkmi, ktorí sa im celý rok venovali.

Mojou úlohou okrem iného bolo odmeniť usilovných žiakov drobnou sladkosťou – chutnou zmrzlinou. Pri stánku sa zastavili aj zákazníci sociálneho šatníka („Hrabárny“), kde ADRA poskytuje za symbolické ceny najvyhnutnejšie oblečenie pre tých, ktorí si ho nemôžu dovoliť kúpiť inde. Aj im som ponúkal pitie a sladké pečivo. S niektorými som prehodil pár slov a vypočul si, čím žijú a čo ich trápi. Zvlášť ma zaujala maminka so šiestimi malými deťmi, ktorá mi pri odchode povedala, že jej rodine ešte nikto nedal nič zdarma.

Pre mňa to bola obohacujúca skúsenosť vidieť vďačných žiakov, ktorí aj s rodičmi prišli poďakovať a oceniť prácu tých, ktorí sa ich deťom celý

školský rok venovali. Spoznal som nových kamarátov a zažil tím dobrovoľníkov v akcii. (Dokonca som dostal od jedného žiaka otázku, či by som ho nechcel doučovať.) Presvedčil som sa, že ide o skvelú a užitočnú aktivitu a rád sa v budúcnosti aj sám nejako zapojím do činnosti centra v Příbrami. Prajem Aničke i celému jej tímu veľa síl do práce, ktorú konajú pre verejnosť a deti, a veľa dobrovoľníkov ochotných venovať voľný čas tým, ktorí to najviac potrebujú.

Nové možnosti dobrovoľníctva v zahraničí

Martin Pavelka, programový riaditeľ ADRA Slovensko

Chceli by ste získať dobrovoľnícku skúsenosť v zahraničí? Túžite opustiť Európsku úniu a prispieť svojimi schopnosťami a vedomosťami k humanitárnej pomoci tým, ktorí to najviac potrebujú? Máte záujem spoznať novú kultúru, získať nových priateľov a skúsenosti?

Vďaka finančnej podpore Európskeho zboru solidarity (ang. European Solidarity Corps) môžete byť súčasťou niekoľkých dobrovoľníckych projektov pod vedením humanitárnej organizácie ADRA Slovensko a nášho partnera ADRA Česko. Medzi rokmi 2024 a 2026 spolu vyšleme 24 dobrovoľníkov a dobrovoľníčok do Srbska, Ugandy a Zambie.

Projekt humanitárneho dobrovoľníctva pokrýva všetky výdavky vrátane poistenia, ubytovania na mieste projektu, cestovných nákladov a vreckového. Každý dobrovoľník má počas pobytu k dispozícii mentora

z vysielajúcej krajiny (ADRA Slovensko alebo ADRA Česko), ako aj z hostiteľskej organizácie v krajine vyslania.

Prostredníctvom európskeho programu dobrovoľníctva sme v minulosti vyslali aj Slovenku Nikolu Bartošovú, ktorá v hlavnom meste Ugandy, Kampale, strávila päť mesiacov. V komunitnej knižnici organizácie Masanafu Child and Family Support pôsobila ako rozvojová pracovníčka v oblasti vzdelávania. „Mojou úlohou bolo naštartovať aktivity v miestnej knižnici, ktorá bola dlhodobo zavretá z dôvodu pandémie covid-19, a prilákať naspäť mladých čitateľov, čo sa nám aj podarilo,“ objasnila Nikola. „Organizácia, v ktorej som pôsobila, sa venovala aj práci so

zdravotne znevýhodnenými deťmi, pre ktoré sme pripravovali špeciálne vzdelávacie aktivity. Bola som dojatá, keď nám tieto deti povedali, že sme do ich životov opäť priniesli radosť.“

Kto sa môže zapojiť?

Program je určený pre ľudí vo veku 18 až 35 rokov, ktorí žijú v jednej z členských krajín EÚ, Turecku, Severnom Macedónsku, Lichtenštajnsku alebo na Islande, a ktorí sa zatiaľ nezapojili do humanitárneho dobrovoľníckeho programu Európskeho zboru solidarity.

Inklúzia a znižovanie nerovností je kľúčovým prvkom projektu, nielen v témach, ktoré dobrovoľníci môžu pokrývať, ale aj v samotnom výbere dobrovoľníkov. Projekt má vyhradených 11 pozícií pre kandidátov, ktorí nemajú rovnaké príležitosti ako ostatní, či už sú to kandidáti z odľahlých vidieckych oblastí, ťažko dostupných ekonomických podmienok, zástupcovia jazykových a iných menšín, alebo ľudia s telesným postihnutím.

Ako sa prihlásiť?

Mladí ľudia, ktorí majú záujem o humanitárne dobrovoľníctvo, sa musia zaregistrovať na portáli European Youth Portal (<https://youth.europa.eu>) a prejsť on-line a prezenčným školením organizovaným Európskou komisiou. Po absolvovaní povinných školení budú mať certifikovaní účastníci prístup ku všetkým otvoreným pozíciám, o ktoré sa budú môcť uchádzať.

Zoznam aktuálne otvorených dobrovoľníckych pozícií nájdete na webových stránkach www.adra.sk a www.adra.cz.

O projekte

Projekt Humanitarian Volunteering for Solidarity Activities

(č. 101140258) prebieha od 1. februára 2024 do 31. januára 2027 a je spolufinancovaný Európskou úniou.

Muž v klobouku, s kytarou a zaujetím pro Krista...

Karel Chlebek

Pavel Kantor, křesťanský písničkář, textař, kytarista a muzikant, se v těchto dnech dožívá věku, který žalmista označuje jako „spodní hranici našich let“. Zároveň letos už uplynulo 50 let od chvíle, kdy světlo světa začaly spatřovat jeho první písně a začalo tak znít jeho zpívané evangelium.

Před deseti lety bratr Pavel vzpomínal na stránkách časopisu Advent na své počátky, na cestu dospívajícího mladého člověka hledajícího správný vztah k Bohu, k životu, společnosti, k hudbě atd. Mládežnický elán, chuť zpívat se časem s rostoucími zkušenostmi začaly měnit v něco hlubšího, v poznání, že obdarování v této oblasti by mělo být jeho hlavním posláním, službou a povzbuzením ostatním v jejich životě a cestě víry.

Celou dobu jsem sledoval, jak se snažil s Boží pomocí naplňovat toto poslání. Ať už to bylo během dvacetileté činnosti kvarteta Orion, nebo také ve sborovém

zpěvu, různých menších pěveckých skupinách, ale především jako sólista a interpret vlastních písní. Sdíleli jsme společně i radost z této jeho služby. Značná část jeho tvorby je zaznamenána na různých nahrávkách magnetofonových kazet a vydaných alb na CD (Křesťanská zoologie, Tulák po hvězdách, Toužím) a také ve vydaném zpěvníčku...

Před deseti lety jsi, Pavle, řekl, že pokud ti dá Bůh zdraví, hlas a inspiraci, chtěl bys ještě tímto způsobem sloužit dál k jeho chvále. Čas rychle ubíhá, okolnosti a podmínky se velmi změnilly. Změnilo se něco podstatného i ve tvém životě?

Přiznám se, že ano. Začalo mi totiž konečně docházet, že mi na zádech přibyl další „křížek“, který vnímám všemi smysly. Také si uvědomuji, že jsem dostal šanci projít pandemií covidu-19 bez zdravotní újmy, což se mnohým nepodařilo. Pandemie také dost rušivě zasáhla do mé služby. Během zákazu vystupování na veřejnosti jsem sice přispěl do kyberprostoru několika písňovými pořady, ty ale byly určeny spíše jen dětem.

V době covidu jsem také změnil své bydliště. Téměř po desetileté odlmce jsem také přízní mého Režiséra (s velkým R) dostal příležitost a také sílu

k znovuvybudování svého nahrávacího studia, a dokázal tak navázat na dřívější studiovou práci, o kterou jsem přišel.

Polovinu svého života jsi prožil v době totality. To byly podmínky, i pokud jde o náboženský život, které si dnešní generace může jen stěží představit.

O něčem takovém se těžko vypráví. Tehdejší totalitní režim dalekosáhle ovlivňoval své občany. Vstupoval do oblasti rodinné, pracovní, sborové, do oblasti vztahů v církvi, ale i do její rétoriky a také do života muzikantů a zpívajících evangelistů. Aktivity jako zpěv duchovních písní nebo veřejné koncerty bylo možno realizovat jen na církevní půdě, a to ještě v rámci bohoslužeb.

Pokud se objevila nějaká zvýšená aktivita, nešlo to pozornosti a sledování tehdejších církevních tajemníků napojených na StB. Mám v tom směru i svou osobní zkušenost.

Vycestovat za „železnou oponu“ do kapitalistického světa bylo pro nás téměř nereálné. Dokonce i na výjezd do Polska či NDR bylo potřeba písemné pozvání od občana daného státu. O to více nám zbývalo času pro službu ve vlastním sboru. Informací z křesťanského světa bylo poskrovnu, byli jsme opravdu za oponou.

Byly to opravdu jiné podmínky. Na připojení telefonní linky jsem čekal 8 let. Noty písní jsme opisovali ručně, kopírky byly jen ve firmách, ale pod zámkem. Koupit si v obchodě křesťanskou hudbu či písně vlastně nešlo. Půjčovali jsme si propašované kazety ze zahraničí a ty jsme si vzájemně kopírovali. Koupit solidní struny na kytaru, to byl husarský kousek a bez známosti v daném obchodě to nebylo možné.

Po změně režimu a vstupu do svobodného prostoru nastal pro nás, děti předešlého režimu, těžký a bolestivý

proces adaptace na zcela nové podmínky, výzvy a nové možnosti. A tento stav trvá dodnes.

Zpíval jsi na stovkách koncertů, při různých příležitostech a na různých místech, a to nejen v církevních objektech, ve školách, věznicích, studentských klubech, kulturních domech, v přírodě, na náměstích, v zahraničí atd. Pamatuješ si na některé z těchto koncertů?

Určitě ano, a bylo jich více. Moje první veřejné vystoupení, na které nikdy nezapomenu, se odehrálo 24. listopadu 1989 na třineckém náměstí Svobody. Na shromáždění zorganizovaném Občanském fórem bylo na sebe namačkáno přes tisíc lidí. Ozvučení mítinku bylo velmi primitivní, ale i tak do ztichlého davu zněla slova písně, kterou jsem zpíval jen s akustickou kytarou: „Ježíš, věčný pramen lásky, věčně živé téma...“, to opravdu nejde zapomenout.

Rád taky vzpomínám na koncert v ženské věznici ve Světlé nad Sázvou. Byl to silný zážitek. Jedna kontrola za druhou, zamykání a odemykání dveří... a pak padesát klientek všech věkových kategorií, převážně romského původu. To, jak krásně vícehlasně začaly se mnou zpívat píseň

„Stačí malý plamínek“, a to hned poté, co jsem odzpíval první sloku a sbor.

Nezapomenu také, jak jsem zpíval na pohřbu svého kamaráda, bratra, který zemřel po krátké agresivní nemoci a zanechal zde manželku s třemi malými dětmi. To ticho smuteční síně slyším dodnes.

Mám takový dojem, že v poslední době sloužíš více kázáním Božího slova než zpívaným evangeliem.

Jak jsem už zmínil, pandemie pronikavým způsobem poznamenala situaci na všech frontách, církev nevyjímaje. Mnohým stačí doma sledovat on-line kázání, programy, koncerty apod. Také si myslím, že mnohé sbory dnes spíš řeší vlastní existenci a na pořádání akcí pro veřejnost už nějak chybí lidský potenciál a energie. O to více spolupracuji s charitativními organizacemi, kde nabídek ke spolupráci naopak přibývá. Jsem rád, že se mohu na této službě pro veřejnost podílet svými písněmi, i když tato činnost není moc medializovaná...

Nemyslíš si, že oproti dřívějšímu v našem společenství ubývá tvých nástupců, písničkářů s vlastní tvorbou? A to už nemluvíme o poezii, ta se jaksi úplně z našeho života vytrácí. Zdá se, že dnešní generace spíše písně poslouchá, než je zpívá.

Souhlasím. Myslím si, že se i na nás podepisuje konzumní doba, která člověka vystavuje obrovskému množství informací všeho druhu. Je to i důsledek toho, jak se náš život, práce, vzdělávání, kultura i vztahy (nevyjímaje i křesťanské společenství) posouvají z reálného světa směrem k virtuálnímu prostoru. Jeden můj kolega muzikant tvoří svůj repertoár písní a textů pomocí AI (umělé inteligence) a pochvaluje si to. V tomto případě už

není písničkář poetou a muzikantem, ale spíše zadavatelem a následně i distributorem nějakého produktu. To, že poezie jaksi vyklízí prostor v našem životě, vnímám už delší dobu. Proto o to častěji ožívují své poetické vnímání poetikou Bible. Např. takový Žalm 139, to je síla...

Chtěl by ses podělit s nějakou „novinkou“ tvé tvůrčí práce?

Nedávno jsem s podporou charitativní nadace a svého místního sboru (za což jim moc děkuji) vydal své čtvrté album písní. Je na něm osmnáct ne žádanějších titulů a jmenuje se „Galerie mých písní“. Je to takové „The best of...“. Vyšlo jako CD, taktéž i ve formátu USB Digipack (nosičem je Flash v provedení MP3+Wave). Koncert spojený s křtem tohoto alba by se měl konat na podzim letošního roku.

Moje malé posluchače možná potěší zmínka, že už nějakou dobu pracuji na svém druhém albu zoologických písní pro děti, které naváže na předchozí Zoologické album č. 1.

Přejeme ti, Pavle, u příležitosti tvých sedmdesátin hojnost Božího požehnaní a radosti z práce, kterou díky jeho milosti konáš. Chtěl bys na závěr ještě něco dodat?

Rád bych poděkoval všem, kteří mi během 50 let mé služby stáli po boku, pomáhali anebo jakýmkoli způsobem podporovali. Největší poděkování směřuji tam nahoru, k mému Pánu, velkému Inspirátorovi, za vše, co jsem od něho dostal. Za zdraví, za nádherné možnosti a příležitosti sloužit v jeho díle. Za jeho nekončící milost i za možnost být členem „jeho týmu“ a aspoň trochu přispívat svými písněmi i slovy k šíření dobré zprávy evangelia, které je jedinou nadějí pro každého z nás.

Miluje skutečně Bůh ty, které stvořil?

Milan Kantor, kazatel Moravskoslezského sdružení CASD

Byl jsem na nákupu, když mi zavolalo neznámé číslo. Ozval se hlas pána, kterému se kdysi dostala do rukou celá sada Drama věků. Prý mu teď přišla nějaká nabídka knihy „Velký spor věků“. Potřeboval se ujistit, zda to není pokračování pěti dílů. V tu chvíli mě napadla otázka: Záleží na tom, jak věci pojmenujeme? Vybavil se mi totiž jiný název stejné knihy – „Vítězství lásky Boží“.

Samozřejmě že název knihy nezmění její obsah. Důležité jsou však i důrazy, které daným tématům přiřadíme. Celý příběh vítězství začíná nádherně. **První etapa** nás přivádí k samotné Boží věčnosti, tedy mimo čas a dějiny, a vyjadřuje ji věta: „*Bůh je láska*“ (1J 4,8). Je zcela zjevné, že v této etapě nejsou ještě lidé, ba ani jakékoliv stvořené bytosti ve vesmíru. Bůh má u sebe svého Syna, svůj dokonalý obraz, jež miluje a od něhož je tato jeho láska opětována i v Duchu svatém. Ani tehdy jsme však Bohu nebyli neznámí ani nepřítomní: „*Vždyt v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa*“ (Ef 1,4).

Druhou etapou je stvoření, jež je v podstatě zjevením skryté lásky

a prvním zásadním krokem Boží lásky ke stvoření; tímto krokem vše uvádí v existenci a dává tomu život. Stvoření je aktem lásky. Samozřejmě, v určité fázi věčnosti i stvoření života na naší Zemi.

Pak se svět pokazil. To je svět, ve kterém nyní žijeme. Zajímavé je, že když se Bůh identifikuje s praotci neschopnými přivést s milovanými manželkami k životu potomky, vypráví tím příběh vykoupení z neplodnosti a zároveň příběh naděje, že Boží zaslíbení mohou platit i pro další generaci, i když to vypadá nemožně.

Příběh Bible jde dál a my můžeme neustále pozorovat, jak si jednotlivé generace předávají štafetu Boží lásky! Mojžíš, Jozue, doba soudců, králů

a proroků. Proroci nejen napomínali, ale i povzbuzovali = Bůh nejen napomínal, ale i povzbuzoval a ujišťoval.

Proroci udělali to nejlepší, co mohli. Využili těch nejsilnějších obrazů, jež znali: lásku otce a matky k vlastnímu dítěti (Iz 1,2; 49,15.16, Oz 11,4) a lásku ženicha k nevěstě a muže ke své ženě (Iz 62,5n, Jr 2,2; 31,21n; Ez 16,8nn; Oz 2,21).

Studovali jsme Žalmy – kolik radosti, ujištění a povzbuzení v nich nacházíme –, to není levné zboží, je to příběh Boha, jenž je ochoten přijít na naši Zemi, stát se jedním z nás, abychom jej mohli vidět v plné kráse jako Boha konajícího. Bůh, který jde od vítězství k vítězství.

Tato láska je věčná a naprosto dokonalá („Věčnou láskou jsem tě miloval“ [Jr 31,3]), ale setkáváme se s ní i v různých jiných odstínech, například v rozbourané atmosféře, jež doprovází

každou skutečnou lásku, je-li v ohrožení. Je to láska, která Bohu „hýbe nitrem“, když vidí pohromy, které si člověk sám způsobil. Je to žárlivá láska, která naprosto nepřipouští jiné soupeře. Z toho vychází také trvalý boj proti všem „cizím bohům“, proti modlám a jejich oltářům.

A tak bychom mohli jít dějinami dál i přes všechny hrůzy středověku. Chceme však vidět vítězství Boží lásky. Chceme přemýšlet o Boží lásce, která je duší celé Bible.

Bůh nás miluje! – Jednoduchá věta, která však přináší tu nejobsáhlejší myšlenku, kterou vůbec může člověk pochopit: Bůh a člověk v láskyplném vztahu!

Bůh, když miluje, neutváří sám sebe, ale tvoří něco dalšího. Jeho láska je čistou milostí.

Třetí etapa završuje všechny přechozí: „*Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna.*“ Třetí etapu Boží lásky k člověku můžeme tedy pojmenovat „Ježíš Kristus“. Ježíš je Boží láskou, která se stala tělem; v něm je možné se přímo dotknout Boží lásky, jež se nám skrze něj zjevuje (1J 4,9).

Ježíš se však nespokojil s tím, že by měl být pouze důkazem Boží lásky k lidem; miloval nás svým jedinečným způsobem – láskou božskou i lidskou, protože byl Bohem i člověkem; „*Jako Otec miloval mne, tak já jsem miloval vás*“ (J 15,9); „*Vy jste moji přátelé*“ (J 15,14); Kristova láska přesahuje všechno poznání (srov. Ef 3,19).

V Ježíši se Boží láska přizpůsobila našim lidským podmínkám. Konečně víme, jak miluje Bůh!

Jeho láska je velmi taktní a plná lidskosti: jen se opět podívejme, jakým způsobem se choval k ženám, jak miloval své učedníky; jak měl rád děti, nemocné, chudé nebo ty, kterých se v tehdejší době nesmělo ani dotýkat (označovali se jako „lid země“). Skrze

Bůh, když miluje,
neutváří sám sebe,
ale tvoří něco dalšího. Jeho láska je
čistou milostí.

lásku je proměňuje, dává jim růst a osvobozuje (Samaritánka, Marie Magdaléna...). Před Lazarovým hrobem se o něm lidé vyjádřili slovy: „*Hle, jak ho miloval!*“ (J 11,36).

Čtvrtá etapa Boží lásky (a taktéž dějin spásy) nás přivádí až k našim dnům a jmenuje se „Duch svatý“.

Láska Boží, která se zjevila v Ježíši Kristu, zůstává mezi lidmi a oživuje církev skrze Ducha svatého. Kdo je to vlastně Duch svatý? Jedná se o někoho, kdo vzájemnou lásku mezi Otcem a Synem po vzkříšení dává mezi věřící jako vůni, která se šíří z rozbité alabastrové vázy a naplní dům. „*Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán*“ (Ř 5,5).

Bez působení Ducha svatého by onen velký důkaz Boží lásky, jímž byl Ježíš Kristus, zůstal pouhou historickou vzpomínkou, stále více se vytrácející a během staletí postupně pohasínající. Duch svatý je živou památkou na Ježíše Krista.

V případě této lásky jde o něco mimořádně objektivního a konkrétního. V Novém zákoně je nám tato osoba představena jako Utěšitel dávající pokoj, sílu, odvahu nebo právě útěchu a podporu. Je Duchem lásky. Jeho přítomnost nás láskou nejen zahrnuje, ale také nás uschopňuje nově milovat (Boha a bratry, sestry). Jeho přítomnost je zárukou, že věřící může dodržovat přikázání, může „odpovídat“ na Boží lásku.

Pátá etapa Boží lásky je budoucnost, blízká budoucnost, kterou Jan popisuje slovy: „*Potom jsem uviděl nové nebe a novou zemi. Neboť první nebe a první země pominuly...*“ (Zj 21,1–5). Ano, je před námi, pro ni jsme se narodili, žijeme, jsme!

Jak na tuto laskavost odpovíme? Existuje celá řada možných reakcí; jedna možná cesta – „začít opětovně milovat Boha, který nás miloval“.

Druhou představuje Jan: „*Když nás Bůh tak miloval, máme se i my navzájem milovat*“ (1J 4,11).

Do popředí vystupuje ještě jedna myšlenka: „*My, kteří jsme uvěřili, poznali jsme lásku, jakou má Bůh k nám!*“ (1J 4,16). Dá se říci, že to je ta nejúžasnější a současně nejobtížnější skutečnost na světě! Je jen málo těch, kdo mohou pravdivě zopakovat tuto větu. Žijeme totiž ve světě, kde je stále těžší uvěřit v lásku.

Zástup těch, jimž se nedaří uvěřit v Boží lásku, či dokonce vůbec v lásku nevěří, se stále více rozrůstá. Neměla by nás právě tato skutečnost motivovat k tomu, abychom toužili, volali, prosili a zároveň šířili Boží lásku v tomto šedivém světě?

Už nic nemusíme objevovat. Tato láska nám byla při křtu „vlita“ do srdce. Musíme ji jenom ve svém nitru či uprostřed církve odhalit a pak o ní svědčit před světem.

Jde o rozhodující okamžik dějin spásy, v němž člověk, nebo lépe řečeno společenství, pohnuté Duchem svatým, nejen říká, ale i žije to, čím jsme byli naplněni: „Bůh nás miluje a my věříme v lásku!“

Kristus nás miloval svým jedinečným způsobem – láskou božskou i lidskou, protože byl Bohem i člověkem.

Německo (dokončení)

Pavel Novotný

Už jsme se zmínili, že morální selhání některých členů vedení se nerovná selhání členů církve. O víře a morálce tří z nich pojednávají následující knihy.

Kniha *I kdyby jich tisíc padlo* Susi Mundyové dokumentuje příběh rodiny adventistů v hitlerovském Německu. Franz, který riskoval vlastní život, aby během německého tažení do SSSR zachránil Židy, nikomu neublížil a vlastně ani neměl zbraň. Byl jedním

ze sedmi lidí z jednotky o 1 200 mužích, který se dožil konce nejstrašnější války lidských dějin.¹

Kniha *Úniková cesta* popisuje osudy nizozemského adventisty Jeana Weidnera, který vedl tajnou organizaci Holandsko-Paříž. Ta propašovala tisíce Židů, spojeneckých pilotů a diplomatů z území okupovaného nacisty. Gestapo vypsal na jeho hlavu odměnu 5 milionů franků. Němci dokonce švýcarské vládě vyhrožovali, že ochranou nad Weidnerovou aktivitou porušuje svůj neutrální status. Sám Weidner byl nacisty několikrát zatčen a mučen, na německém území dvakrát utekl z transportu. Podruhé se při nočním překonávání Rýna málem utopil, když ho rychle tekoucí řeka zachránila před

¹ Hasel Mundy, Susi, Schurch, Marylan; *I kdyby jich tisíc padlo...*; JUPOS, Ostrava, 2010.

kulometnou palbou, ale pak ho málem připravila o život.²

Do třetice je třeba zmínit autobiografii Vladimíra Krause *Cesta k životu přes propast zkázy*. Vladimír byl povolžský Němec, syn misionáře v Rusku. Jeho otec byl sovětskými úřady třikrát uvězněn a z posledního vězení už se nevrátil. Rodina zakusila mnoho příkoří a bídy. Když vypukla válka, Němci Vladimíra zavřeli do stejného vězení, ve kterém Sověti věznili jeho otce. Byl v pochodu smrti, ale skončil v německé uniformě jako tlumočník. Na ústupu z Ruska mnohokrát o vlásek unikl smrti. Vyvázl i z popraviště, kam ho přivedli, když vyznal, že jako věřící nemůže zabíjet. Po válce, když vystěhovali Němce, se bez dokladů dostal za příbuznými do Československa. Těsně po komunistickém převratu v roce 1948 začal studovat teologii, přestože mu už tenkrát bylo jasné, že jako kazatel v komunistické zemi bude následovat osud podobný otcovu. Duchovenskou službu dělal během zákazu tajně, pak byl zbaven státního souhlasu k vykonávání kazatelské práce, a navíc musel k soudu za to, že děti v sobotu neposílal do školy. Až do konce komunistické éry ho sledovala tajná policie.³

Ze Sudet bylo do Německa odsunuto 900 až 1 200 z celkových 1 400 českých a moravských adventistů německé národnosti. Zbylí pak zakoušeli příkoří a nedostávali humanitární pomoc. V Českých Budějovicích chtěl Národní výbor uzavřít modlitebnu jenom proto, že se bohoslužeb účastnili Němci.

V NDR⁴ byla církev adventistů vůči populaci početně silnější než v Západním Německu a také než v Československu. Východoněmečtí křesťané měli

víc svobody než jejich souvěrci v ostatních socialistických zemích. Nepociťovali frontální útok. A v tom bylo právě „kouzlo“ východoněmecké velmi účinné metody boje proti náboženství. Místo aby stát bral lidem tradice, nabídl za každou z nich alternativu. Na místo Boha dosadili rodnou zem a na místo náboženského cítění patriotismus.

Velká pozornost státu se soustředila hlavně na děti a mládež. Stát se je snažil odlákat dřív, než najdou s Bohem a církví osobní vztah. Začínalo to vítáním občánků zástupci státu, jehož součástí bylo i pojmenování dítěte. To byl ateistický křest. Místo bířmování, které bylo pro luterány životní událostí, vymysleli komunisté slavnost zvanou Jugendweihe. Slavnostní sliby nebyly při Jugendweihe adresované Bohu,

Východoněmečtí křesťané měli víc svobody než jejich souvěrci v ostatních socialistických zemích.

Zámecký kostel ve Wittenbergu, na jehož dveře Luther přibíl 95 tezí

² Ford, Herbert; *Úniková cesta*; Advent-Orion, Praha, 2003.

³ Kraus, Vladimír; *Cesta k životu přes propast zkázy*; JUPOS, Ostrava, 2001.

⁴ Německá demokratická republika.

Vrata kostela ve Wittenbergu, na něž Luther přibil 95 tezí

ale vlasti, a stát si dal záležet na tom, aby jim dodal co nejposvátnější a nejzávažnější charakter. Dlouho dopředu se dětem vštěpovalo, že si musejí vybrat buď mezi lojalitou k vlasti, nebo k církvi, potažmo Bohu. Po učitelích se vy-

žadovalo, aby všechny děti na Jugendweihe patřičně aspoň rok připravovali a pečlivě se sledovalo, jak si v tom vedou. Děti ve

Velká pozornost státu se soustředila hlavně na děti a mládež.

formativním věku před spolužáky ponížovali, pokud by se slavnosti neúčastnili. A ten, kdo chtěl k Jugendweihe přistoupit, nesměl být pokřtěný ani biřmovaný.

Po úřední svatbě následovala socialistickým státem nejenom organizovaná, ale dokonce i financovaná hostina, na které nechyběl komunistický proslov. Bezplatné byly i pohřby, včetně úředního proslovu, který si také nezadal

s pohřebním kázáním. Zesnulý se v nich ale samozřejmě stal spíš tím, koho v něm komunisté chtěli mít, než kým doopravdy byl.

Už když se v roce 1971 zrodilo *Adventist World Radio*, němčina patřila mezi prvních 14 jazyků, ve kterých začalo vysílat. Německé studio AWR, jedno z prvních čtyř na světě, sídlilo původně v Darmstadtu, dnes je v nedalekém Alsbach-Sandwiese.⁵

Adventistická biblická archeologie hraje ve světě prim. Nejvýraznější postavou v tomto oboru byl Siegfried Horn (1908–1993). Vedl archeologický výzkum v Chešbónu v Jordánsku, první velký adventistický projekt na poli biblické archeologie. V roce 1970 založil na půdě Andrewsovy univerzity v USA archeologické muzeum, které obsahuje více než 7 000 artefaktů z míst, o kterých se píše v Bibli, mimo jiné 3 000 křipisných tabulek.

Dalším významným adventistickým archeologem je Udo Worschech, lektor teologického semináře v Darmstadtu, Univerzity J. W. Goetha ve Frankfurtu n. M. a později docent a rektor Teologické vysoké školy ve Friedensau. Významně se podílel na vykopávkách v Jordánsku a platí za znalce Moábitů. Odkryl mimo jiné nejstarší chešbónský kostel a hroby uzavřené balvany, jakým byl ten, ve kterém ležel Ježíš Kristus. Našel také kamennou hráz prastarého rybníka. Podle datace je možné, že se jedná o jeden ze dvou, které zmiňuje Šalomoun v Písni písni 7,5. Horn i Worschech se významně zasloužili o dobré jméno adventistických škol mezi syropalestinskými archeology. Mezi další slavná jména adventistické archeologie patří i několik generací rodu Haselů a Klingbeilů.

⁵ Seventh-day Adventist Encyclopedia; Review & Herald, Hagerstown, USA, 1976; heslo Adventist World Radio.

Už dlouho obecně platí, že stejně jako protestantské okolí na severu a na jihu katolické prostředí, mají i adventisté na severu blíže k liberalismu a biblické kritice, zatímco ti na jihu jsou v učení a životním stylu spíše konzervativnější. Neznamená to ale, že by na severu nebyly i konzervativní sbory a na jihu neexistovala rozvolněnost nebo vnímavost k potřebám okolí a ochota vyjít jim vstříc. Platí ale, že církvev na severu odvážnější vyjadřuje vlastní názor, a to i tehdy, když nesouhlasí s oficiálním postojem světové církve.

Církve se neliší od okolní společnosti ani tím, že je etnicky velice pestrá. Na rozdíl od Francie nebo Británie ale její většinu pořád tvoří domácí etnikum, v tomto případě Němci. Existuje ale mnoho rusko- a rumunsko-jazyčných sborů a po sborech je rozptýlena řada dalších národností. Diverzita s sebou přináší jak požehnání, tak hořkosti. Němci se musejí na jednu stranu vyrovnávat s vlivem měnicího se sekulárního světa a snahami o to, aby také oni měli na okolí vliv. Na druhou stranu řeší konfrontaci se subkulturou diasporních adventistů z východní Evropy nebo Afriky, kteří si přinášejí vlastní zvyky a důrazy a snaží se je prosadit na úkor domácích.

Zdá se, že většina sborů rezignovala na snahu oslovovat svoje okolí. Nicméně moderní formy evangelizace, kterým se věnují obdarovaní a technicky zdatní specialisté, mají slušnou odezvu. Německá stanice *Stimme der Hoffnung*⁶ byla první, která do Evropy přinesla satelitní televizní vysílání a která zavedla vysílání 24 hodin denně. Velice úspěšné je dálkové studium Bible, ať už korespondenčně, nebo prostřednictvím vyspělých technologií. Už více než 20 let vede každoročně

k více než stovce křtů. Mnohde jsou populární evangelizačně zaměřené skupinky a sociální práce. Výraznou postavou na evangelizační scéně je Kornelius Novak, který úspěšně slouží nejenom lidem z okraje společnosti, ale prostřednictvím veřejných akcí i širokému spektru mládeže.

Německá ADRA patří mezi největší pobočky této humanitární organizace na světě. Na její práci se dlouhodobě podílel Tomáš Petráček. Radek Špinka sloužil pod hlavičkou německé Adry dva roky v Afghánistánu a v Pákistánu.

Gerhardt Pfandl sloužil v celosvětovém ústředí církve, vedl *Institut biblických studií* (Biblical Research Institute) a podílel se na formulaci adventistické věrouky v knize *Adventisté sedmého dne věří...*

Kromě Církve adventistů s. d., která má zhruba 34 tisíc členů, stále působí také dvě skupiny vzniklé z reformního hnutí roku 1914. K IMG se hlásí 350 lidí v Německu a 34 tisíc na celém světě.

Martin Luther

⁶ Hlas naděje.

Lutherův
spolupra-
covník
Philipp
Melanch-
thon

STAR má podle vlastních statistik 200 členů, celosvětově pak 42 tisíc. V posledních letech se představitelé všech tří setkávají a vedou spolu konstruktivní dialog. Přestože se na mnohém shodnou, rozdíly zůstávají nepřekonatelné, což všechny strany respektují.⁷

V Německu, stejně jako v Izraeli a dalších devíti zemích, se židovští členové církve adventistů věnují misii mezi Židy. Pracuje se i s uprchlíky z muslimských zemí nebo Ukrajiny. Zahraniční misie je pouhá vzpomínka na slavnější minulost. V cizině dnes slouží jenom několik jednotlivců. S organizací *Adventist Frontier Mission* je od roku 1999 Ulrike Baur-Kouato, která viděla rozvoj církve u kmene Otammari v Beninu od malých skupinek po zralou církev s vlastními evangelisty.

Na okraji hlavního města Berlína funguje adventistická nemocnice

Waldfriede. V roce 2013, ve spolupráci se somálskou modelkou Waris Dirie, otevřela tato nemocnice program plastických operací pro oběti ženské obrázky.⁸

Navzdory různým úspěšným aktivitám platí, že církev neroste a spíše se zmenšuje. Nebýt imigrantů, vypadala by křivka výrazně hůř. Německá církev nám může být v mnohém inspirací. V přepočtu na obyvatele je ale srovnatelná se Slovenskem, tedy početně o poznání slabší než v České republice.

Proto je dnes potřeba vidět Německo, kolébku evropského adventismu, jako misijní pole, kde je možné sloužit jak Němcům, tak vlastním krajanům, ale také početným skupinám lidí ze zemí, kde adventisté téměř nebo vůbec nejsou – z Turecka, Sýrie, Afghánistánu a dalších. Prostor pro misii mezi nejméně oslovenými národy světa tedy začíná hned za Šumavou a Krušnými horami. A těžko hledat přívětivější misijní pole se všemi výhodami náboženské svobody, schengenského prostoru a vysoké životní úrovně. Je za co se modlit a je co dělat.

Lutherova
pracovna
na hradě
Wartburg

⁷ <https://advent-verlag.de/nachrichten/dialog-zwischen-sieebenten-tags-und-reform-adventisten-in-den-usa>.

⁸ Adventist News 12. září 2013; <http://news.adventist.org>.

Jak podivuhodně se Bůh stará...

Vladka Nohejlová

Ráda bych se s Vámi podělila o svůj kratičký příběh z letošní krásné červnové unijní konferenční soboty v Brně.

Kromě toho, že jsem se při té příležitosti těšila na setkání se svojí širokou rodinou a přáteli, jela jsem tam také „služebně“, totiž jako přepisovatelka pro naše neslyšící sourozence. Už před touto konferenční sobotou jsem zažívala stresy nejenom se sháněním potřebných materiálů pro prepis, ale ještě týden před tím nebyl kromě mě nikdo další, kdo by s přepisováním pomohl. Bylo mi z toho těžko, protože podobnou zkušenost jsem zažívala přesně na den před pěti lety, kdy jsem to musela zvládnout s čerstvě narozenou šestitýdenní dcerkou Leontýnkou. Věděla jsem tedy, jak to může být náročné, přestože je to jinak krásná služba.

Předkládala jsem to našemu Pánu – že takhle to prostě nezvládnou, že se musí přece někdo najít. A on se opravdu našel. Tedy On ho našel – a ne jednoho, ale dokonce hned tři! Tři lidičky, které jsem dříve vůbec neznala a kteří s přepisováním neměli téměř žádnou zkušenost, alespoň ne na takto veliké akci, ale chtěli to zkusit. Dokonce přijeli z různých částí naší unie, takže byl kvalitní prepis zajištěn jak v češtině, tak i ve slovenštině. Nakonec to tedy vypadalo

tak, že se div nepředháněli, kdo bude psát jako další, a na mě kromě několika minut přepisování zbyla jen koordinace této služby.

Považuji to za Boží zázrak, protože do této služby se mnoho lidí nehrne a najít ochotné dobrovolníky pro prepis není vůbec snadné. Řada lidí se obává, že to nezvládnou, ale pokud umíte psát „rychle“ všemi deseti, můžete se do této služby rozhodně zapojit. Konferenční sobota je sice jednou za pět let, ale neslyšící lidé uvítají možnost porozumět obsahu našich pravidelných bohoslužeb i dalším informacím kdykoliv.

Pokud tedy někoho z vás moje letošní zkušenost inspirovala a chtěli byste s prepisem pomoci (lze pomáhat třeba i z domova přepisováním zvukových stop z některých videí, což nám následně pomůže připravit k takovým pořadům titulky), neváhejte a kontaktujte nás. Jsme vděční za všechny, kdo jsou ochotni jakkoliv sloužit v našem společenství druhým. Bližší informace týkající se služby lidem se speciálními potřebami včetně kontaktů najdete také na webu bezbarier.casd.cz, ozvat se nám můžete také přímo přes e-mailovou adresu bezbarier@casd.cz.

Helfštýn 2024

Lukáš Jureček, vedoucí KP v Moravskoslezském sdružení CASD

Je to někdy opravdu legrace, když v pátek odpoledne ve vlaku do Štramberku tvrdíte průvodčímu, že jedete na Helfštýn, a to navíc ve shonu, abyste to stihli do soboty. To neznalému opravdu zamotá hlavu, ale každý pathfinder na Moravě a ve Slezsku ví, že výraz „Helfštýn“ neznamená jen jméno hradu, ale již po celá desetiletí je to také název výročního setkání dětí Církve adventistů sedmého dne v Moravskoslezském sdružení. A letos těch dětí, vedoucích a rodičů přijely téměř čtyři stovky.

Už samotné letošní téma v sobě neslo výzvu: **Rallye Helfštýn-Dakar: Všichni mohou vyhrát.** Každý oddíl či sbor si již dopředu vybral stát světa, za který bude závodit.

Bylo potřeba sehnat vlajku daného státu a pro každého vybraného závodníka připravit kombinézu včetně bezpečnostní helmy. Měli také zjistit, jak v daném státě žijí adventisté, najít zajímavý příběh Božího požehnání i náměty pro modlitby za danou zemi.

A to vše pak v průběhu Helfštýna prezentovat.

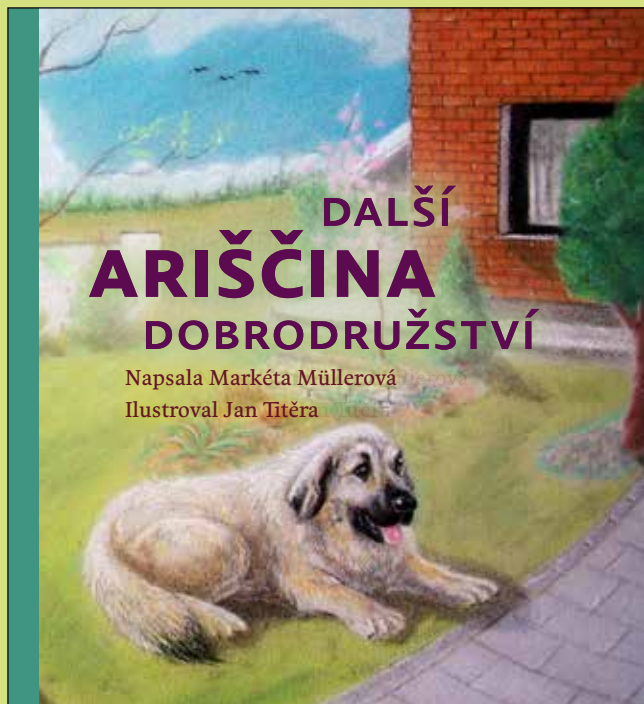
Program a organizace víkendového setkání byly letos v režii třineckého okrsku, a ten se na všechny účastníky řádně připravil. Hlavní řečník Jan Majer i jeho pomocníci Gustav Kloda a Pavel Kostečka nafasovali originální kombinézy z pravého Dakaru a provedli nás nejen historií této slavné soutěže, ale dokázali se jí inspirovat a najít spojitosti s naší touhou zvítězit v závodě mnohem důležitějším – o náš charakter a Boží království. Nádherně to ilustroval i Michal Beran, vicemistr světa v závodech BMX, který formou videopřenosu vyprávěl dětem o svých sportovních úspěších, ale i největším vítězství, když do svého srdce přijal Ježíše Krista.

Neděle pak již byla ve znamení opravdového závodu, oddíly dostaly potřebný materiál a vlastním úsilím podle návodu konstruktéra si sestrojily závodní kárku. Vybraný řidič v soutěžní kombinéze dostal motor v podobě ostatních členů skupiny a ve vybojovaném pořadí nastoupily oddíly na start. A bylo to velmi dramatické, dráha měla řadu úskalí, překonávaly se obrubníky

i strouha s potokem, jelo se dolů i nahoru, bažinou i štěrkovištěm až do cíle, kde všichni sklídili ovace i obdiv sportovních komentátorů. Soutěž tentokrát vyhrála parta dětí z Vysočiny, ale zvítězili vlastně všichni účastníci. A tak jim chceme poblahopřát a radovat se s nimi.

Největší chvála však patří Bohu – za jeho ochranu i opravdové zázraky s počasím, za požehnání pro všechny řečníky a organizátory i za příjemnou atmosféru celého společenství. Děkujeme, Bože, a už teď se těšíme, co pro nás přichystáš příště.

Markéta Müllerová
Jan Titěra

Další Ariščina dobrodružství

Tato knížka je pokračováním dalších příběhů šarplaninského pasteveckého psa Ariky z Terky. Poznáváme ji jako psí slečnu s touhou být se svými lidmi a chránit je. Má vztah k dětem i k dalším obyvatelům domu – kočičce a kocourkovi, kteří však mají kratší životy a Ariška se musí vyrovnávat s jejich postupnou ztrátou. Zažívá však také dobrodružství při návštěvě zoo, na výletech i návštěvách. Děti si opět doplňují znalosti ze života psů a koček, ale také mohou lépe porozumět vztahu mezi lidmi a jejich ochočenými zvířaty, závislými na naší péči a lásce.

165 × 180 cm / tuhá vazba / 112 stran

Plánuje se vydání i ve slovenštině.

**Objednávky přijímá Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 44/5, 160 00 Praha 6 – Sedlec,
e-mail: expedice@adventorion.cz, tel.: 603 553 625, www.adventorion.cz**